ஸ்ரீரஸ்து.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ, ப்ரதிவாதி பயங்கரம் **அண்ணங்கராசாரியர்** இயற்றிய

தேசிக ஹ்ருதயம்

ஶ்ரீமத்தேஶிகஹ்ருதயம் நாம க்ரந்தோऽயமவதாரந்நவிமாநு ।
ஸுமதிஶிஷ்யத்தி நிமதாஜ்ஞாநாய ஸ்வாஜ்ஞவிமதாவிஹவஃ ॥
ஸம்ப்ரதாயாஸ்தே விஶ்வஸ்தவாஸம்ப்ரதாயவித்தைர் நமத்ஸ்வ ।
ஸ்வாத்மநி யதாஹ தேஶிக ஸந்ததிர்வ்யாணாதி க்ருதிரஸௌ ஸார: ॥

வேதக் கடல்கடைந்த வேதாந்த வாசிரியன்
போதக் கடலாய்ப் புனிதமாய்க்—கோதற்ற
தேன்மொழிகள் தந்தருளித் தீய பொருள்திரளைத்
தானொழித்தான் தாளே சரண்.

— முன்னுரை —

"நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேயப்ரபந்தை: த்ராதம் ஸம்யக்யதீந்த்ரைரிதமகிலதம:கர்ஶநம் தர்ஶநம் ந: = நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தைஸ் த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரைரிதமகிலதம: கர்சநம் தர்சநம் ந:" என்கிறபடியே, நம்மாழ்வார் திருவருளால் ஸகலார்த்த விசேஷங்களையும் நிதிபெற்றாற்போலே பெற்றுவாழ்ந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை மணக்கால்நம்பி வழியாக லபிக்கப்பெற்ற ஆளவந்தார் அவ்வர்த்த விசேஷங்களைத் தம்முடைய திவ்யகடாக்ஷ மூலமாகவும் பெரியநம்பி திருமலைநம்பி திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருமாலையாண்டான் முதலான ஸ்வசிஷ்யவர்க்க மூலமாகவும் எம்பெருமானார் பக்கலிலே தேக்கியருள, அவை எம்பார் ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்களின் வழியாகவும், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் கிடாம்பியாச்சான் எங்களாழ்வான் நடாதூரம்மாள் முதலான ஆசார்யர்களின் வழியாகவும் ப்ரவஹித்து அஸ்மதாதி ஸம்ஸாரி சேதநஸமுஜ்ஜீவந ஸாதனங்களாய் விளங்கி வாரா நின்றன.

மேலே நிர்தேசித்த ஆசார்யவர்யர்கள் பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டர்களாகையாலே இவர்களின் திவ்யஸூக்திகளிலே அர்த்தபேதம் காண்கைக்கு அவகாசமில்லை. ஸ்வல்ப யோஜனாபேதம் கண்டால் காணலாமத்தனை. இவ்வுண்மையை யுணராதார் சிலர், வேதாந்த

வாசிரியர் தனிப்பட்டிருந்து வேறுபட்ட கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தாரென்றும், நம்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர் முதலானோர் கொண்டிருந்த கொள்கைகளை அசாஸ்த்ரீயங்களென்று கண்டித்துவிட்டாரென்றும் சொல்லிப்போருவது ஆதாரமற்றதென்பதையும், நவீநர்கள் ஆதரித்துவருகிற அர்த்தங்களுக்கும் ஆசரித்துப் போருகிற அனுஷ்டானங்களுக்கும் வேதாந்ததேசிக க்ரந்தங்களில் ஆதாரமில்லையென்பதையும் ஸாரமாகவும் ஸம்க்ஷேபமாகவும் உபபாதிப்போமிதில். .... முன்னுரை முற்றும்.

உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள முக்கியமான ஒருவாசி.

தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயத்தில் ஆதரிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் எவை? வடகலை ஸம்பிரதாயத்தில் ஆதரிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் எவை? என்று பலர் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறார்கள். அவற்றை இன்னவை யின்னவையென்று அடுத்தபடியாகத் தெரிவிப்போம். அதற்கு முன்னே ஸாரமாக வொன்று தெரிவிக்கிறோம். நற்கதி பெறவேணுமென்கிற நசை இரு கலையார்க்கும் துல்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், நாம் பேறு பெறுவதற்கு முக்கிய ஸாதனம் பகவத் ப்ரவ்ருத்தியே யல்லது ஸ்வப்ரவ்ருத்தியன்று என்பது தென்னாசாரியர்களின் கொள்கை. நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியினால்தான் நாம் பேறு பெற முடியுமென்பது மற்றையோர்களின் கொள்கை. இதுதான் இரு கலையார்க்கும் தலையான பேதமென்று ஸாரமாகக் கொள்ளக்கடவது. மற்றைப்படியான பேதங்களாவன ;—

தென்கலை ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள்.	வடகலை ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள்.
1. பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகம்.	1. பகவத் க்ருபை ஸஹேதுகம்.
2. சேதநனைப்பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு	2. ஈச்வரனைப்பெறுவதுசேதநனுக்குப் பேறு
3. பரகத ஸ்வீகாரமே நன்று	3. ஸ்வகதஸ்வீகாரமேதான் உள்ளது
4. ப்ரபத்தி அநுபாயம்	4. ப்ரபத்தி உபாயம்
5. பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமாத்ரமே யுள்ளது; உபாயத்வமில்லை.	5. பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வத்தோடு மோக்ஷப்ரதாத்ருத்வமுமுண்டு
6. பிராட்டிக்கு அணுத்வமேயுள்ளது	6. பிராட்டிக்கு விபுத்வமே யுள்ளது
7. பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வமில்லை	7. பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வமுண்டு
8. தயை என்பது பரது:க்கது:க்கித்வம்	8. தயை பரது:க நிராசிகீர்ஷா ரூபம்
9. வாத்ஸல்யம் தோஷபோக்யதா ரூபம்	9. வாத்ஸல்யம் தோஷாதர்சித்வ ரூபம்
10. ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்	10 விஹிதவிஷய ப்ரவ்ருத்தி அவர்ஜநீயமாகையாலே தத்ஜ்ஜநம் க்ஷமாணீயம்.
11. எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தி பரிஸமாப்ய வர்த்தநம்	11. எம்பெருமானுக்கு பரிஸமாப்ய வர்த்தநம் கிடையாது
12. ஜாதி நசிக்கும்	12. ஜாதி நசிக்கமாட்டாது
13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப விருத்தம்	13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமே.
14. கைவல்ய மோக்ஷம் புநராவ்ருத்தியற்றது	14. கைவல்ய மோக்ஷத்திற்குப் புநராவ்ருத்தியுண்டு
15. நமஸ்காரத்தில் ஸக்ருதாவ்ருத்திபேதம்	15. அஸக்ருந் நமஸ்காரம் வேண்டும்
16. அத்ருஷ்டார்த்தாநுஷ்டானமென்று தனியே யில்லை	16. அத்ருஷ்டார்த்தாநுஷ்டானம் தனிப்பட ஆவச்யகம்

இப்படியொரு பதினாறு விஷயங்களை வைத்துக்கொள்வோம். "இப்பதினாறு விஷயங்களில்தானா பேதம்? வேறில்லையாதா?" என்று கேட்கவேண்டாம். மற்றும் சிலவோ பலவோ இருக்கலாம்; அவை முக்யமானவை யல்லவென்று விடுக்கத் தக்கன. முக்கியமான விஷயங்களை அபிஸந்திக்கும்போது அவாந்தர விஷயங்களாகக் கிளரும் பேதங்களை இங்குக் கொள்ளவில்லை.

மேலே காட்டிய பேதவிஷயங்களில் தென்கலை ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களென்று நாம் காட்டியுள்ள அர்த்தங்களை தென்னாசார்யர்களென்று ப்ரஸித்தர்களான ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிற் போலவே ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாகுரு திவ்யஸூக்திகளிலும் காண்கிறோம். இதை மட்டும் விளக்கவே இச்சிறு நூல் அவதரிக்கின்றது. இதராசார்ய ஸூக்திகளையும் காட்டி விஸ்தரம் செய்யாமல் தேசிகஸூக்திகளை மட்டுமே காட்டி நிற்போமிதில்.

1 பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகம்

பகவத்க்ருபையை நிர்ஹேதுகமென்று கொண்டால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்றும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாபத்தியைப் பரிஹரிக்கின்ற "வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்" என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் விரோதிக்குமென்றும் சில வாதங்கள் கிளம்புவதுண்டு. உலகத்திலுள்ள ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகவே அருள் செய்வதாகக் கூறினால்தான் மேற்சொன்ன வாதங்களுக்கு ப்ரஸக்தியுண்டு. அப்படி யாரும் கொள்வதில்லை. அதிகாரிவிசேஷங்களிடத்தில் நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்கிறானென்றே ஸகலாசார்யர்களுமருளிச்செய்வது. இக் கொள்கையில் தேசிகன் வேறுபாடு கொண்டவரல்லர். நிர்ஹேதுக க்ருபையைப் பற்றிப் பல விடங்களிற் பேசுகிறார். சில விடங்கள் காட்டினால் போதுமன்றோ.

பரமபத ஸோபாநத்தில்—"அஜ்ஞாதயாத்ருச்சிக ஆநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமாந்ய புத்திமூல ஸுக்ருத விசேஷங்களை வியாஜமாகக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணி." என்றருளிச்செய்தார், இதில் "வ்யாஜமாகக் கோண்டு" என்றதையும் ஸஹியாமல் அவ்யாஜ க்ருபையையும் அருளிச்செய்து போந்தார். அது எங்கே யென்னில்;

திருவாய்மொழியில் முதற்பத்தில் * பொருமா நீள்படையென்கிற பத்தாவது பதிகத்திற்கு ஆறாயிரப்படியிலில்லாத விஷயம் அவ்வாறாயிரப்படிக்குப் பிற்பட்ட வியாக்கியானங்களிலுள்ளது. அதாவது, இப்பதிகத்தினால் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவத்தை யநுபவிக்கிறாரென்று பட்டர் நிர்வஹித்தருளினதாகக் காட்டப்பட்டது. அந்த நிர்வாஹத்தையே தேசிகன் ஆதரித்து த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் * [illegible] வ்யாஜாத் * என்கிற ச்லோகத்தில் "அவ்யாஜோதாரபாவாத்" என்றருளிச்செய்தார். நிர்ஹேதுகக்ருபா விசிஷ்டனாகையாலே என்றபடி. இவ்விடத்தில் இரண்டு விசேஷங்கள். (1) எம்பெருமானை நிர்ஹேதுகஸ்வபாவனாகச் சொன்னது ஒன்று; (2) இவ்விஷயம் ஆறாயிரப்படியில் இல்லாமல் அதற்குப்பின் தோன்றிய வியாக்கியானங்களில் மட்டும் விளங்காநிற்கவும் இதையே ஆதரித்துப் பரிக்ரஹித்தது மற்றொன்று. இவற்றால் தேறும் பரமார்த்தம் யாதெனில்; ஆறாயிரப்படிக்குப் பின் தோன்றியுள்ள வியாக்கியானங்

களிற் காணும் அபார்த்தங்களை யெல்லாம் நிகமபரிமளமென்னும் மஹநாஸிகா பரிமள க்ரந்தத்தில் களைந்தொழித்தார் நம் தேசிகனென்று ஆகாச தாண்டவமாடுமவர்களின் குஜல் பிதங்களைக் கிள்ளிக் களைந்ததேயாம். இந்த வட்டத்தில் மூந்துற முன்னமெடுத்துக்காட்டிய பரமப்த ஸோபாந ஸ்ரீ ஸூக்தியானது, ஸ்ரீவசந பூஷணம் நான்காவது ப்ரகரணம் ஆரம்பத்தி லுள்ளதான

"த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க......என்னுரைச்சோன்ணய் என் பேரைச் சோன்ணய் என்னடியாரை நோக்கிணய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கோதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்னுமாபோலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு........ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங் களைக் கற்பித்துக்கோண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கோண்டு போரும்"

என்கிற ஆச்சரியமான சூர்ணையை தேசிகன் அநவரதம் சிந்தனை செய்து போந்தவரென்ப தைப் பேதையருமறியும்படி அமைந்துள்ளது.

தயாசதகத்தில் * நிஷாத நாவ நேதா கபிகுலபதி: காபிசபரீ குசேலா: குப்ஜா ஸா வ்ரஜயுவதயோ மால்யக்ருதிதி। அமீஷாம் நிம்நத்வம் வ்ருஷகிரிபதே ருந்நதிரபி ப்ரஹூணை: ப்ரோக்தாபி: ப்ரகடநபரம் ஸம்வதபி॥ * என்கிற ச்லோக ரத்நத்தின் பொருளை உபந்யஸிக்கப் புக்கால் குஹப்பெருமாள் ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் சபரி குசேலர் கூனி ஆய்ச்சியர் மாலாகாரர் என்னுமிவர்கள் இராமபிரானுடையவும் கண்ணபிரானுடையவும் நிர்ஹேதுக கருணைக்கு இலக்கானவர்கள் என்றல்லது வேறொன்று சொல்லிப் பிழைக்க வொண்ணுதாயிற்று.

ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்களில் பணிப்பது ப்ரசம்ஸைகபரமாதலால் அதுதன்னை சாஸ்த்ரார்த்தமாகக் கொள்ள வொண்ணுதென்று கூறவருவர்கள். மூநிவாஹந போக மென்று பெயரிட்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தமாகப் பணித்த அமலனுதிபிரான் வியாக்கியானத்தின் உபக்ரம ஸ்ரீஸூக்தி இது காணீர்;—"காரணவிசேஷம் இன்னதென்று அறுதியிட அரிதா யிருப்பதொரு பகவத் கடாக்ஷத்தாலே ஸமுந்நதமான......." என்று. இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவே போதும். ஒரு ஹேதுவில்லாமல் எம்பெருமான் அருள் செய்யமாட்டா னென்கிற வாதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டிகளில் விலை செல்லுமதன்று. ... . *

2. சேதநனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு.

ஸம்பிரதாயத்தில் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப்பேறு? ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்குப் பேறு? என்கிற விசாரம் தலைமை பெற்றிருக்கும். இந்த விசாரத்தின் முடிவை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதே மிகச் சிறக்கும். சாஸ்த்ரங்களை மேலெழப் பார்க்கும்போது 'ஈச்வரனை அடைவது சேதநனுக்குப் பேறு' என்பதாகவே தோற்றி நிற்கும். ஈச்வரனை ப்ராப்ய னென்றும், சேதநனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பல விடங்களிலும் சொல்லி யிருக் கையாலே 'ஈச்வரலாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம்' என்றே க்ரஹிக்கநேரும். நவீநர்கள் இப்படியே மதமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். "ஈச்வரனுக்குத்தான் சேதநலாபம் புருஷார்த் தம்" என்பது ஸித்தாந்த ஸாரம். தேசிகனுடைய திருவுள்ளமும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப்

பேறு என்பதேயாம். இதனை அவர் கீதாபாஷ்யதாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள * மந்மநா பவ * என்கிற ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திற்கு விவரணமெழுதுகையில்— "ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணம் ஸ்வலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே" [ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணம் ஸ்வலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே] என்றருளியிருக்கிறார்.

சேதநனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்றால் இவ்வர்த்தம் ஹ்ருதயத்தில் அவகாஹிப்பது சிரமமேயாகும். ஆனாலும் எளிதாக உணர்த்துகிறோம். சேதநன் முக்தனாகிப் பரமபதத்தில் சென்றபின் அங்கு என்ன கோஷிக்கிறானென்பதை நம் உபநிஷத்து தெளிவிக்கின்றது. [அஹமந்நம் அஹமந்நம் அஹமந்நம்] என்பது முக்தனுடைய முதல் வார்த்தை. 'பகவானுக்கு நான் அன்னமாகிறேன்' என்று ஒரு தடவைக்கு மூன்று தடவையாக இதில் சொல்லுகிறது. இதனால், ஈச்வரனானவன் சேதனனைப் பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்று பெரும்பசி கொண்டிருந்தானென்றும், அப்பசி முக்தாத்மாவால் முதலில் தீருகிறதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இல்லையாகில், * அஹமந்நம் * என்று ஓதவேண்டியதில்லை யன்றோ.

"கஸ்தூரி கிடைப்பது மிகவும் அரிதாயிருக்கின்றது" என்று ஒருவன் சொன்னால் அவன் கஸ்தூரியைப் பெறுவதற்கு மிகவும் முயற்சி செய்பவன் என்பது எளிதாகத் தெரிய வருமன்றோ. இதேபோல, எம்பெருமான் "வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று கீதையில் சொல்லுகிறான். 'எல்லாம் கண்ணன்' என்றிருக்கிற மஹாத்மா எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே யென்கிற வருத்தத்தையன்றோ இதில் காட்டுகிறான். எம்பெருமான்தான் அப்படிப்பட்ட சேதனனைப் பெறுதற்குப் பெருமுயற்சி செய்பவனென்பது இதனால் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கவில்லையா?

ஒரு வஸ்துவைப் பெறுவதனால் ஆனந்தம் உண்டாவது எவனுக்கோ அவன்தான் பேறு பெறுபவன் என்பது நிர்விவாதமான விஷயம். சேதநனைப் பெறுவதனால் ஆநந்திப்பவன் எம்பெருமானென்பது தேறிவிட்டால் அவனே லாபமடைபவன் என்பதும் அநாயாஸமாகத் தேறிவிடுமன்றோ. ஆளவந்தார் * கதா புநஸ்ஸ்வைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: * என்றார். இதில் ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி என்கிற க்ரியாபதம் ஆச்சரியமாக அமைந்தது. உனக்குத் தொண்டு செய்து நான் எப்போது ஆநந்திக்கப்போகிறேனென்னாமல் 'நான் எப்போது உன்னை ஆநந்திப்பிக்கப்போகிறேன்' என்றார். ணிஜந்தப்ரயோகம் நோக்குக. இங்கு வியாக்கியானத்தில்—"தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியால் ஈச்வரனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷமேயிறே சேதநனுக்கு ப்ராப்யம்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்ததை ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் தேசிகன் மொழிபெயர்த்தார்—"[ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி] ஸ்வாமிந: ஸ்வ்ருத்யா ப்ரஹர்ஷணமேவ ப்ராப்யம் ப்ரயோஜநமிதி பாவ:" என்று. இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக விளங்குவது "நது பரமபுருஷ: ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்த ப்ரிய ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா நந்திஷ்யதி" என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி. இதில் "பரமபுருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்றது உயிரான ஸூக்தியன்றோ. இதையே தேசிகன் பலவிடங்களில் பலமுகமாக விவரித்தருளினாராயிற்று.

ஞானங்களில் மேலெழுந்த ஞானமென்றும் ஆழ்ந்த ஞானமென்றும் இருவகையுண்டு அப்படியே விஷயங்களும் இருவகைப்பட்டிருக்கும். சேதநலாபம் பரமபுருஷனுக்குப்

தே-2

பேறு என்னுமிவ்விஷயமும், வாரணதவ்யீகாரமே ப்ரபன்னமென்னும் அடுத்த விஷயமும் ஆழ்ந்த ஞானத்தினால் அறியத்தக்கவை. இவ்விஷயங்களில் ஸாதாரணாரோடிகளுக்கு ப்ரவேச ப்ரஸக்தியே கிடையாது. இவற்றை ஆழ்ந்து அநுபவிக்க ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களே இட்டுப் பிறந்தவர்கள். ஏனென்றால், இவை ரஹஸ்யங்களில் நுட்பமாகத் தேறுமவை. ரஹஸ்யாதிகாரிகள் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்திகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களே யல்லது மற்றையோர்களல்லர். தேசிகன் குருபரம்பராஸாரத்தில் எம்பெருமானார் இன்னாரிடம் இன்னது அதிகரித்தாரென்பதைச் சொல்லுமிடத்து திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அதிகரித்தாரென்னாமல் சிக்ஷித்தார் என்றார். அதிகரித்தாரென்கிற சொல்லுக்கும் சிக்ஷித்தாரென்கிற சொல்லுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. குளத்து நீரை அப்படியே யெடுத்துப் பருகுவதற்கும் வடிகட்டிப்பருகுவதற்கும் வாசியில்லையா? அங்ஙனம் வடிகட்டின அர்த்தங்களை எம்பெருமானாருடைய பரம்பரையிலே படிந்தவர்கள் ரஸிக்கத்தக்கவர்களே யொழிய மற்றையார்க்கு இவற்றின் சுவை தெரியவிரகில்லை. இவற்றை அவர்கள் தூஷிக்கிறார்களென்பதில் வியப்பில்லை. இதையிட்டும் இவர்களை நாம் நவீநர்களென்பது.

இராமபிரானை * அஜூகாகூாநநழ * என்றார் முனிவர். இங்கு உவமிதஸமாஸம் கொண்டு சந்திரனைப்போலே அழகிய முகமுடையவர் பெருமாள் என்று பொருள்கூறினாரொருவர். மற்றொருவர் அப்பொருளைக் கண்டித்து, "சந்திரன்போலழகிய முகமுடையவரென்று பொருளன்று; சந்திரனிற் காட்டிலும் அழகிய முகமுடையவரென்று பொருளப்பா!" என்கிறார். அஜூவகூகாஙழ என்பது சிறந்ததா? அஜூாகூகாஙழ என்பது சிறந்ததா? என்பதை ஆராயகில்லாமல் 'உபமித ஸமாஸந்தான் சாஸ்த்ரஸம்மதம்; பஞ்சமீதத்புருஷன் இங்குப் பொருந்தாது' என்று சிலர் விவாதத்தை வளர்த்திக் கொண்டு கிடந்தால் 'இந்த அரஸிக சிகாமணிகளோடு நமக்கென்ன விவாதம்? * உங்களோடெங்களிடையில்லையே* என்று நாம் விலகவேண்டியதே' என்று நினைத்து விலகுவதே ரஸிகர்கள்பணியாம்.

இராமனுக்கு வநவாஸக்கட்டளை கைகேயியிடமிருந்து கிடைத்தபோது இராமனுடைய திருமுகச்செவ்வி எங்ஙனே யிருந்ததென்பதைத் தெரிவிக்கப் புகுந்த கம்பர் "இப்பொழுதெம்மனோரா லியம்புதற்கெளிதோ?" என்று செய்யுள் தொடங்கினார். "ஹஸிதம் ஹாஷிதம்லெஅவ மதியஊா யஜூ லெஷீதழ 'ததுவஊ யஊஉவீயெஊண யயாவுகூ ஸம்வ்ருவ ஸூதி॥" என்று உள்ளது உள்ளபடியே பேச வரம் பெற்ற வால்மீகி பகவானும் பேசாது விட்டிட்ட விஷயத்தைக் கம்பர்தாம் பேச விழிந்து "இப்பொழுதெம்மனோராலியம்புதற்கெளிதோ?" என்றது உண்மையான வார்த்தை. "ஆழி சூழுலகமெல்லாம் பரதனேயாள நீ போய்த் தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந்தவம் மேற்கொண்டு பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணிய புனல்களாடி ஏழிரண்டாண்டின் வா வென்று" கைகேயி கூறினபோது இராமனது திருமுகச் செவ்வியிருந்தபடியை அப்போது உடனிருந்து நோக்கக் கண்டவர்கள் பேசவேண்டுமே யல்லது பல பல வாயிரமாண்டுகட்குப் பின் தோன்றிச் சில பண்டிதர்களிடம் ராமாயண கதை கேட்டு ஏதோ எழுதத் தொடங்கிய நானோ இதைப் பேசவல்லவன்! என்று வெறுத்து ஏடுகளையும் எழுத்தாணியையும் சேரக்கட்டி வைத்திட்டுக் கண்ணுறங்கினராம் கம்பர். பின்னர் கனவிலே தோற்றமளித்த காகுத்தன் தன் திருமுகச் செவ்வியைத் தானே காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டவராய் உடனே யெழுந்து, அச்செய்யுளைப் பூர்த்தி செய்தனராம்; * ஒப்பதே முன்பு, பின்பு வாசகமுணரக்கேட்ட அப்பொழுதலர்ந்த

செந்தாமரையினை வென்றதம்மா! * என்றார். வநவாஸ ப்ரஸ்தாவத்திற்கு முன்பு இராமனது திருமுகம் தாமரைமலரை யொத்திருந்ததென்றும், வனவாஸக்கட்டளைபெற்றபின்பு அத்திருமுகம் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றிட்டதென்றும் கூறினராயிற்று. இது அநுபவ ரஸிகர் சொல்லக்கூடிய வார்த்தையே யல்லது அநுபவ மற்றவர்கள் சொல்லக்கூடியதேயன்று. எங்ஙனே சொல்லமுடியும்? சொல்லத்தான் வாயெழும்புமோ?

இது போலவே ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்கள் எம்பெருமானைப்பற்றிச் சொல்லுமவையெல்லாம் தாம் தாம் நேராக அநுபவித்துச் சொல்லுமவை. அப்படிப்பட்ட அநுபவரஸிகர்களில் தேசிகனும் அந்யதமரே யொழிய அந்யரல்லர். அன்னார் உருகி யுள்கனிந்து வெளியிட்ட அர்த்தவிசேஷங்களில் நவீனர்களுக்கு அவகாஹனம் ஏற்படாதது ஆச்சரியமன்று. இடையறாத தொடர்புவந்திருந்தாலன்றோ அவ்வர்த்தச்சுவைகளில் அபிநிவேசமுண்டாகும். (2)

3. பரமத ஸ்வீகாரமே நன்று.

சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவது ஸ்வமதஸ்வீகாரமென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரமத ஸ்வீகாரமென்றும் வழங்கப்படுகின்றது. முறையே மர்க்கடகிசோர ந்யாயமென்றும் மார்ஜாரகிசோர ந்யாயமென்றும் வழங்குவர். நாம் அநுஸந்திக்கிற த்வய மென்னும் மந்த்ரத்தில் ப்ரபத்யே என்று நாம் அவனைப் பற்றுவதாகச் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய அவன் நம்மைப் பற்றுவதாக ஒரு மந்த்ரமும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஆழ்வார்களும் * உன்னை நானடைந்தேன் * உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே * பற்றிலார் பற்ற நின்றானே * என்றிப்புடைகளிலே பணித்துள்ளார்களே யல்லது வேறு வகையாகப் பணித்திருக்கக் காண்கின்றிலோம். இப்படியிருக்க, பரமதஸ்வீகாரமென்று ஒன்றைப் பேசுவதும், 'நாம் பற்றும் பற்று அவத்யகரம், அவன் பற்றும் பற்றே க்ஷேமங்கரம்' என்று கூறுவதும் அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகள் என்று ஏசுவர் நவீநர். இவர்கள் ஏசுகிற [illegible] ஸித்தாந்தத்தை தேசிகன் நிலை நாட்டியிருக்கும் பரிசு காட்டப்படுகின்றதிங்கு.

* அறிவினால் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி * என்னப்பட்ட பரமபுருஷன் ஸ்ரீகாமாஸ்த்ரமருளிச்செய்தது மஹாபாரதம். அதற்கு நம்மிராமானுசன் பாஷ்யமருளிச்செய்ததும் அதற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் தாத்பர்யசந்த்ரிகை பணித்ததும் பேரின்பமான பரமபோக்யம். கீதையில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம்—

அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச: ।
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந: ॥
[அநந்ய சேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச: ।
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:.] என்பது.

"ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறுபெறும் பரிசையும் இனியருளிச் செய்கிறான் (கண்ணபிரான்)—என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார் பாஷ்யகாரர். இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால்,

அர்ஜுநா!, எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறொன்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, என்னோடு நித்ய ஸம்ச்லேஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் [𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌃] ,'அவனுக்கு நான் ஸுலபன்' என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளி யிருக்கின்ற வகையாவது,

[𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯—𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃, 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌃—𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌃, 𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌃। 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑌸𑌹𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍇। 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌿𑌰𑌸𑌨𑌂 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌞𑍍𑌚 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। * 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 * 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇। 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚—* 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂........ 𑌇𑌤𑌿।],

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். (இவற்றின் பொருளாவது—) என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்கவேணுமென்கிற விருப்ப முடையவனுக்கு அடையத்தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத் தகுந்தவனுமாகிறேன் நான். (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாதவனாய் [அவனைப்பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனாய்] நானே அவனை வரிக்கிறேன்; என்னை யடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும், அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும், என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். * 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கீதையிலே மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப்படுகின்றது—என்பதாம்.

கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விளக்குவோம். [* 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑌸𑌹𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍇 *] ஞானியான சேதநனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்கமாட்டாதவனாய் தானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிது தான் பரமத ஸ்வீகார மென்பது.

[* 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌂 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃] இந்த வாக்கியமானது ஸ்வமத ஸ்வீகாரப்பற்றுசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லை என்கிற ஸத்ஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் * 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டியருளின பாஷ்யகாரர், பரகத ஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாண மென்று நிரூபிக்கிற முகத்தாலே பிறருடைய அசட்டு வாதங்களை அகற்றினாராயிற்று.

இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகள் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே யத்தனை; [𑌉𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑌙𑍍𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑍋𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿।] என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்தகக்கது.

பாஷ்யகாரரருளிச் செய்ததில் * 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ச்ருதியானது ஜீவநாடியாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்ருதிக்குப் பிறர் எழுதியுள்ள அபார்த்தங்களுக்கு ஈஷத்தும்

இடமில்லாதபடி செய்தருளியிருக்கிறார் ஸ்வாமி தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில். சேதநன் தலையிலே ஒன்றையும் வைத்திடாமல் "ஸஹைவ தவ்யாணை........ஸஹைவ உதாரீத்யூஷ:" என்று ஒவ்வொன்றையும் எம்பெருமான்தலையிலே யாக்கி ஸாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்திருப்பதை அக்காலத்தில் சிலர் அதிவாதமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள் போலும். அது தேசிகன் திருச்செவியில் விழுந்தபடியால் அதை ஸஹித்திருக்கமாட்டாமல் "உக்தஸ்ய ஸதி வாதஸாத்ருஸ்யம் ஸாவத்யாஸாய ஸ்ருதி: ததிஷ்டாஸாக்ஷயஸேவேதி." என்று ப்ராமாணிகமான அவதாரிகையை இட்டருளினர். ஸ்வதந்த்ரஸ்வீகாரமென்பது உபநிஷத்ஸித்தமான அர்த்தமாகையாலே அதிவாதமென்று நெஞ்சாலும் நினைக்கத்தகாது என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக அருளிச்செய்தாராயிற்று தேசிகன்.

எம்பெருமானுக்குப் பெருமையாகச் சொல்லப்படுகின்ற எதையும் அதிவாதம் ஸதிவாத மென்றே பிறர் ஒதுக்குகின்றவர்களாகையாலே அவர்கள் வாக்கை அவலீலையாகக் கண்டித்தொழித்தார் தேசிகன். இங்கு முக்கியமாகத் தேறினது என்னவென்றால், * நாயமாத்மா ச்ருதியில் *யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:* என்றது ஸ்வதந்த்ரஸ்வீகாரந்தன்னையே யென்பதை ஸாஷ்யகாரரும் தேசிகனும் ஸமகண்டமாக வெளியிட்டார்களென்பதேயாம்.

இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கவேண்டியதிவ்வளவே; * த்வத்பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே * என்றும் * புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே * என்றும் நாம்பற்றுகிறோமாகக் காட்டிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்தாலும், 'இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை; அவன் நெடுநாளாகப் பண்ணிப் போந்த க்ருஷி பலித்ததத்தனை' என்கிற அநுஸந்தானம் ஊடுருவச் செல்லவேணுமென்பதேயாம். இவ்வநுஸந்தானம் ஸாதரமாகவும் ஸத்யமாகவுமிருந்தால் ஸ்வதந்த்ரஸ்வீகாரமென்பதைப் பழிக்கவும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வீகாரமென்று வாய்திறக்கவும் அவகாசமேயிராது. (3)

4. ஸ்வபத்தி உபாயமன்று.

எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்கிறானென்பது கொண்டு நாம் வாளா இருக்ககில்லோம். "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: । உபாய தாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாமபீ: ॥" என்று ஸ்ரீதாத்பர்யஸங்க்ரஹத்திலே ஆளவந்தாரருளிச் செய்தபடியே முறைவழுவாது செய்யக்கடவோம். "ஸ்ரீமத்பகவதாஜ்ஞயா ஸ்ரீமத்பகவத்கைங்கர்யரூபம்" என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு சிலபல செய்யாநின்றோம். ஸதாசாரப்ரவ்ருத்தர்களாய் அநுஷ்டானாநுஷ்டானத்தாலே ஸ்வபத்திஸித்தியும் பெறுகிறோம். அது தனக்கு உபாயத்வமுண்டென்று சொல்லுமவர்களை முக்கியமாகக் கண்டிப்பவர் நிகமாந்த மஹா குருவேயாவர். மேலே உதாஹரித்த ஸ்ரீதாத்பர்யஸங்க்ரஹச்லோக வியாக்கியானத்தில் (ரஹஸ்யரக்ஷையில்) தேசிகனருளிச் செய்வது காணீர்;—

"ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காம்யாதிஸாதநஸ்ய ந பலவத்தீ உபாயாந்தராண்யஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரரூபோபாயதாப்ரவ்ருத்தி ஸித்தாதி ஸாபேக்ஷ: . அத: தேநைஸ்வர்யோபாயத்வம் பரமேசநிவ்ருத்யுபாயம்" என்று.

இந்த வொரு ஸ்ரீஸூக்திபோதும் இவ்விஷயத்தில் தெளிவுபெற. * உபபத்தேஶ்ச * (3-2-4) * ஃலமத உபபத்தே: * (3-2-37.) என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி விபுலமாக அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸாரமாகவே மேலே உதாஹரித்த நீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷாஸூக்தி அமைந்தது.

ந்யாஸதஶகத்தில் "ஸ்வாமீ ஸ்வஶேஷம் ஸ்வவஶம் ஸ்வபரத்வேந நிர்ப்பரம், ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்." என்னும் சுலோகத்தில் ஒன்பதின்கால் ஸ்வஶப்தப்ரயோகம் செய்தருளியுள்ளார் தேசிகன். இதனால் சேதனனுடைய முயற்சிநாற்றம் வேரற அறுக்கப்படுகின்றமை யறிந்தால் உபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் வாய் திறக்க வழியில்லை. ஸாத்யோபாயமென்றால் யாரால் ஸாதிக்கப்படுமுபாயம்? என்று கேள்வி வரும். சேதநனால் ஸாதிக்கப்படுவதாகச் சொல்லியாகவேணும். இச் சொல்லை ஒன்பது வாள்கள் கொண்டு வண்டிக்கின்றதன்றோ கீழே காட்டிய தேசிக சுலோகம்.

ப்ரபத்தியாவது என்ன? * த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ஶரணாகதி: * என்று ஶாஸ்த்ரம் கூறுகின்றது. எம்பெருமானையே உபாயமாக அத்யவஸிக்குமதுவே ப்ரபத்தியென்பது. இத்தகையதான ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வபுத்தியை எங்ஙனம் ஸஹிக்கும்? ப்ரபத்தியென்கிற வஸ்து தேறும்போதே அதன் அநுபாயத்வமும் தேறியே தீரும் என்று நியாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஸ்பஷ்டமாகவருளிச் செய்கிறார். (அதில் ஜீவபரிச்சேதத்தில்) * இயம் கேவலலக்ஷ்மீஶோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா । ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிம் ஸா ஸ்வஸஹகாரிணீம் * என்கிற சுலோகம் ஸித்தாஞ்ஜனமேயாகும். இந்த சுலோகத்தினால்—ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வம் யதிராஜஸூக்திஸித்தம் என்று ஶிலாலிகிதமாக்கினபடி. ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களில் தலைவரான தேசிகன் ஶாஸ்த்ரவிருத்தமாக ப்ரபத்தி உபாயமென்று நெஞ்சாலும் நினைக்கமாட்டாரன்றோ.

சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது உபாயமாக (ஸாதனமாக) இருந்து தீரும் என்பது பொதுவான வொரு கொள்கை. உபாயமாக மாட்டாததை சாஸ்த்ரம் எதற்காக விதிக்கும்? எப்போது விதி ஏற்படுகிறதோ அப்போது விதிக்கப்படுகின்றவதின் உபாயத்வமும் கூடவே ஸித்திக்குமாதலால் சரம ச்லோகத்தில் * மாம் ஏகம் சரணம வ்ரஜ * என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அநிவார்யம்—என்று பிறர் நினைக்கக்கூடியதுண்டு. இதனையும் ந்யாஸ திலகமென்கிற க்ரந்தத்தில் தேசிகனே எடுத்துக்காட்டி ஸமாதானமும் வகுத்துள்ளார். * ஹேதுர் வைதே விமர்சே * என்கிற ச்லோகம் காண்க. இதன் கருத்தாவது—ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் உபாயமென்று சொல்லவேண்டியிருந்தாலும் இங்கு அப்படி கொள்ளவேண்டா; ஒவ்வொரு வித்யையிலும் எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வொரு ரூபம் அறியக்கடவதா யிருக்கிற கணக்கிலே இந்த ப்ரபத்தி வித்யையில் இதராநபேக்ஷ உபாயத்வம் (பிறிதொன்றை எதிர்பாராத உபாயத்வம்) அறியத்தக்க ரூபமாதலால்—என்று இந்த ச்லோகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ரஹஸ்யங்களிலும் இஃது உள்ளது.

இங்கு மற்றொரு வாதம். ஸித்தோபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் உபாயம் இருவகைப்படும். எம்பெருமான் ஸித்தோபாயமானாலும் ஸாத்யோபாயமாக ஒன்றை அங்கீகரித்தே யாகவேண்டுமென்பர் நவீனர்; இதற்கு மீண்டுமறிவிக்கும் ஸமாதானமாவது-ஸாத்யோபாயமென்றால் "சேதநனுடைய முயற்சியால் ஸாத்யமான உபாயம்" என்று தானே பொரு

ளாகும். உண்மையில் இது சேதநக்ருதியாலே ஸாத்யமானதா? என்று ஆராய்ந்தால் மேலெழுந்தரீதியில் அப்படிச் சொல்லலாமாயினும் * இசைவித்தென்னை யுன்தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே * என்பதுபோன்ற பல பாசுரங்களைக் கண்டால் இது நம்முடைய முயற்சியால் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷிபலமாகவே விளையுமதாக உண்மைதெரிவதால் ஸாத்யோபாயமென்கிற வ்யபதேசமும் இதற்கு ஏலாது. இவ்விஷயம் "ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது; ஸ்ருஷ்டி அவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்" என்ற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சார்பாக தேசிகன் *நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:* என்று ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒன்பதாவதான உபாயவிபாகாதிகாரத்தின் முகப்பில் ஸாதித்துள்ள ச்லோகம் வடிக்கட்டின ஶாஸ்த்ரார்த்தமாகவன்றோ விளங்குகின்றது.

"உபாய: ஸ்வப்ராப்தேருபநிஷததீதஸ்ஸ பகவாந்
ப்ரஸத்த்யை தஸ்யோக்தே ப்ரபதநநிதித்யாஸநகதீ ।
ததாரோஹ: பும்ஸாம் ஸுக்ருதபரிபாகேந ஸஹஜ:
நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகிலநிர்மாணநிபுண: ॥" என்பதாம் அந்த ச்லோகம்.

இதன் பொருளை நாம் விவரிக்கவேண்டுமோ? அக்ஷரஸ்புஷ்டமான பொருளை யாரும் மாறுபடுத்த முடியாது. அவனைப் பெறுதற்கு அவனே உபாயமென்னுமிடம் உபநிஷத் ஸித்தம். பக்தி ப்ரபத்திகளானவை அவன் திருவுள்ளமுகக்கைக்காகவாமத்தனை. அந்த பக்தி ப்ரபத்திகள் அமைவது மஹத்தான ஸுக்ருதபரிபாகத்தினால்தான். அந்த ஸுக்ருதந்தானும் எலியெலும்பனான சேதநனடியாக விளைவதன்று; நிகில நிர்மாண நிபுணனான பரமபுருஷன்தானே அதற்கும் மூலகாரணமாவன்—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். இதில் * நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண: * என்கிற நான்காம்பாதமானது தென்னாசார்ய ஸித்தாந்த ஸர்வஸ்வமென்று கொள்ளக்கடவது. சேதனன் தலையிலே சிறு நாற்றத்தையும் ஸஹியாதே அறவே துடைத்தொழிக்கும் வார்த்தையன்றோ இது.

நிதாநமென்கிற சொல்லுக்கு என்ன பொருளென்பதை அமரகோசங்கொண்டு அறிவது. * நிதாநம் த்வாதிகாரணம் * என்றான் அமரஸிம்ஹன். சேதநன் தலையிலுள்ளதாக எந்த ஹேத்வாபாஸத்தைக்காட்டினாலும் அதுவும் பரமபுருஷனடியாகவந்ததேயொழிய இத்தலையாலேவந்தது லவலேசமுமில்லையென்று தேசிகன் கல்வெட்டாக்கி வைத்திருக்க, இதற்கு நேர் விருத்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போராடுவது என்னோ? "ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்" என்ற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியே * நிதாநம் தத்ராபீத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியாக மொழிபெயர்ந்தது என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

இப்படி ஸாரமாக எடுத்துக்காட்டப் படுகிற விஷயங்களை விட்டு விட்டு "* ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே * என்றிருக்கிறது பாருங்கள்; இத்தலையில் அபேக்ஷையைப் பரமபுருஷன் எதிர் பார்த்திருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பதைக் காண்மின்" என்று அபூர்வ விஷயம் போலச் சொல்ல வருவர்கள் நவீநர்கள். *நிதாநம் தத்ராபி ஸ்ரீஸூக்தியின்கீழ் எந்த வசனமும் தலைகாட்டாதே புக்கொளிக்குமென்பதை குருகுலவாஸம்பண்ணியேயறியவேணும்.

தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் *ப்ரணக்ஷதஜிவிகா ஊதப்ரதிவாதிந: வாதிந:* என்பது ஆச்சரியமானவொரு ஸூக்தி. இது எங்குளதென்பதையுமறியார்கள் நவீனர்கள். ரஹஸ்யமாகத்தானுள்ளது. இதன்பொருளென்னவென்றால்; நாம் எம்பெருமானிடத்திலே சென்று சேருவதானது நம் இச்சையினாலேயன்று; ப்ரணாக்ஷர ந்யாயத்தாலே

யாமத்தனை. அந்த நியாயமாவதென்னென்னில்; புழுவானது நேராகச் செல்லமாட்டாது; சுருங்கியும் மடங்கியும் குடிலமாகச் செல்லுவதே அதன் இயல்வு. அங்ஙனம் செல்லுவதை நாம் உற்றுநோக்கினால் ஏதேனுமொரு பாஷையிலே சில எழுத்துக்கள் எழுதினாற்போல் தேறும். எழுத்து எழுதவேணுமென்கிற நினைவு அதற்கு இருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆயினும் யாத்ருச்சிகமாக எழுத்துத் தேறுகின்றதென்பதைக் காணா நின்றோம். இதுதான் குணாக்ஷர ந்யாயமென்பது. * குணாக்ஷரதயா விசித்ய ஸாகம் * என்று ஸ்வாமி ஸாதித்ததும் இதுவேயாம். நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளைகள் "புழுக்குறித்தது எழுத்தாமாப்போலே" என்றருளிச் செய்திருப்பதையே ஸ்வாமி தேசிகன் இங்ஙனம் மொழிபெயர்த்தாரென்னத் தட்டில்லை. இந்த நியாயத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமி என்ன ஸாதிக்கிறாரென்னில் "விசித்ய ஸாகம் உபநிபதிதாந் ந: பாதி" என்கிறார். புழு குறித்தது எழுத்தாகிற க்ரமத்திலே, உபநிபதிதாந:— தன்னிடம் வந்து சேருமவர்களான, ந:— நம்மை, பாதி— எம்பெருமான் காப்பாற்றியருள்கிறான் என்று ஸாதித்துள்ளார். புத்திபூர்வகமாக வன்றிக்கே கடலலைவழியாகக் கரையிலே தள்ளுண்டு வந்து சேரும் துரும்புபோலே யாத்ருச்சிகமாகத் தன் பக்கலிலே வந்து சேருமவர்களை எம்பெருமான் தன்னுடைய இயற்கையின்னருளாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து அருள் செய்கின்றானென்கிற பரமார்த்தம் இதனால் தெளிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

நநு, ப்ரபத்தி அநுபாயமென்கிற வாதத்தை யெடுத்து தேசிகன் கண்டித்துமிருக்கவில்லையா? என்று கேட்க வருவர்கள் நவீனர்கள். இதைப்பற்றி நம்முடைய நூல்களிலே மிக விரிவாக வரைந்திருக்கிறோம். சுருக்கமாகவிங்குணர்த்துவோம். அங்ஙனம் கண்டித்திருக்குமிடங்களை நீங்கள் அறிவீர்களாதலால், அவற்றைவிட்டு அவற்றுக்கு அநுதபித்தவராய் ஸமர்த்தனம் செய்தருளியிருக்குமிடங்களை நாமெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

தேசிக ரஹஸ்யங்களில் ஸாரஸாரமென்பது ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திற்கு அடுத்ததான பத்தொன்பதாவது ரஹஸ்யம். ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் விபுலமாக ஸாதித்தவற்றை ஸாரமாக வெடுத்துரைப்பதென்னும் காரணத்தினால் இதற்கு ஸாரஸாரமென்றே திருநாமமிட்டனர். அதில் சரமச்லோகாதிகாரத்தில்—

> "இப்படி விதேயமான ப்ரபதநத்தைச் சிலர் அதிகாரி விசேஷணம் ஸம்பந்த ஜ்ஞாந மாத்ரம் ஸித்தோபாய ப்ரதிபத்திமாத்ரம் அநிவாரணமாத்ரம் அநுமதிமாத்ரம் அசித்வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம் சைதந்யக்ருத்யம் சித்தஸமாதாநம் என்றாற்போலே சொல்லுமதுவும் இவ்விதிக்கும் இத்தை விஸ்தரிக்கிற சாஸ்த்ரங்களுக்கும் இவற்றுக்குச் சேர்ந்த உபபத்திகளுக்கும் ஸாக்ஷாத்ஸம்வாதிகளுக்கும் நிபுண ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் அநுகுணமாக வேண்டுகையாலே * நானே நானாவித நரகம்புகும் பாவம் செய்தேனென்று நிற்கிற நம்மை ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கிறவிடத்தில் * வந்தடைந்தேனென்று நாம் பண்ணுகிற அல்பமான வசீகரணயத்நம் * அதுவுமவனதின்னருளே * இசைவித்தென்னை இத்யாதிகளிற்படியே அவன்தானே காட்டி ப்ரவர்த்திப்பித்ததொரு வ்யாஜமாத்ரமன்றோவென்று ஸித்தோபாய ப்ராதாந்யாநுஸந்தாநத்தில் அவர்களுக்கு தாத்பர்யம்."

என்றருளிச்செய்திருப்பது காணீர். உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்தம் எதுவோ அதைத்தான் இங்கு வெளியிட்டருளினர். "அவர்களுக்கு தாத்பர்யம்" என்ற விதனையே பல விடங்களில் தம்முடையதாத்பர்யமாகவே வெளியிட்டிருப்பதைக் கீழே காட்டியுள்ளோம்.

> "உபநிஷத்துக்களிலே நிர்குணமாக வோதப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை ஸகுணமென்பார்க்கு க்ஷுத்ரகுணராஹித்யாநுஸந்தானத்திலே தாத்பர்யம்"

என்றதற்கும் இதற்கும் ஏதேனும் வாசியுண்டோவென்று பார்க்க. .... (4)

5, 6, 7. பிராட்டிவிஷய விமர்சங்கள்

இதர ஆசார்யர்கள் பிராட்டி விஷயமாக அபார்த்தங்களை யெழுதி அவளுடைய பெருமைகளைக் குலைத்துவிட்டார்களென்றும், தேசிகன் திருவவதரித்து அந்த அபார்த்தங்களையெல்லாம் களைந்து பிராட்டியின் பெருமைகளை ஆச்சரியமாக ஸ்தாபித்துவிட்டாரென்றும் நவீனர்கள் எழுதிப்போருவதும் ஸ்வகோஷ்டிகளில் பேசுவதும் எவ்வளவு பொருத்தமானதென்பது உலகுக்குத்தெரிய இங்கு விரிவாக நிரூபிப்போம். பிற ஆசார்யர்கள் பேசியிருப்பது நிற்க. தேசிகன் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்திருப்பவையே இங்கு நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

ஜகத்காரணத்வம் மோக்ஷப்ரதத்வம் விபுத்வம் ஆகிய இவற்றைப் பிராட்டியிடத்தில் தனிப்பட நிரூபிக்கும் விஷயத்தில் தேசிகன் சிறிதும் இறங்கவில்லை. இதை க்ரமேண எளிதாக நெஞ்சில் பதியவைத்திடுவோம். யாதவாப்யுதயமென்னும் மஹாகாவ்யம் ஸ்வாமி தேசிகன் பணித்தது; இதில் பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ருக்மிணிப் பிராட்டி விஷயமானது. அதில் 1, 2. ச்லோகங்களினால் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியே ருக்மிணிப்பிராட்டியாகத் திருவவதரித்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டது. உடனே மூன்றாவது சுலோகம் வருமாறு—

"[illegible]
[illegible]"

["சிகண்டகம் நிஷ்ப்ரதிமம் ச்ருதீநாம் ச்ருங்கார லீலோபம விச்வக்ருத்யம்
அதீயதே தந்மிதுனம் ஸ்வபாவாத் அந்யோந்ய ஜீவாது மநந்ய போக்யம்"]

என்பதாகவுள்ளது. இதற்கு மேலுள்ள சுலோகங்களெல்லாம் ருக்மிணிப்பிராட்டியை மாத்திரமே நோக்கியவை. முதலிரண்டு ச்லோகங்களும் அப்படிப்பட்டவை. இடையில் மூன்றாவதான ச்லோகமொன்று மாத்திரம் மிதுநம் என்கிற நிர்தேசத்தையுட்கொண்டு தோன்றியுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தில், * ச்ருங்கார லீலோபம விச்வக்ருத்யம் * என்பதற்கு வியாக்கியானமென்ன வென்றால், "ச்ருங்கார லீலாவத் அநாயாஸ ஸாத்ய-விநோதரூப-ஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதிக்ருத்யம்" என்பதேயாம். இப்படிப்பட்ட க்ருத்யத்தைப் பிராட்டியினிடத்தில் தனியாக இட்டுப் பேசுவதற்குத் திருவுள்ளமில்லாமையினாலேயே தேசிகன் மிதுநம் என்கிற பதத்தை ப்ரயோகித்து இடையிலே இந்த வொரு சுலோகத்தை விலக்ஷணமாக அமைத்தார். முன்னும் பின்னும் பிராட்டியை மாத்திரமே குறித்து ச்லோகங்களை யருளிச்செய்து போருகிறவர் இவ்வொருச்லோகத்தில் மிதுநம் என்று இருவரையும் சேர்த்தருளிச் செய்ததை உற்று நோக்கினால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளில் பிராட்டிக்குத் தனிப்பட்ட அந்வயமில்லையென்று தேசிகன் நிச்சயித்திருப்பது திடமாக விளங்கும்.

ஸ்ரீஸ்துதியிலும், "[illegible]"—* யத்ஸங்கல்பாத் பவதி கமலே யத்ர தேஹிந்யமீஷாம் ஜந்மஸ்தேமப்ரலயரசநா ஜங்கமாஜங்கமாநாம்; தத் கல்யாணம் கிமபி யமிநாம் ஏக

தே-4

லக்ஷ்யம் ஸமாதேள பூர்ணம் தேஜ: ஸ்புரதி பவதீபாத லாக்ஷாரஸாங்கம் * என்கிற இவ்வொரு ச்லோகமே போதும் பிராட்டி விஷயத்தில் தேசிகன் திருவுள்ளத்தை உள்ளபடியுணர. பிராட்டியை ஸ்துதிக்க இழிந்தவர் பிராட்டியினிடத்துள்ளதையன்றோ பேசவேண்டும். * ஜங்கமா ஜங்கமாநாம் ஜந்ம ஸ்தேம ப்ரலயரசநாம் இந்திரே த்வம் கரோஷி * என்ற ச்லோக மியற்ற அருமையில்லையே. இப்படிச் சொன்னாலன்றோ பிராட்டியின் ஸ்துதியாகும். உண்மையில் இவளிடத்திலில்லாததை இருப்பதாகவைத்து எங்ஙனே கவிபண்ணுவர்? கூரத்தாழ்வான் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் * ஆபவர்க்கிகபதம் ஸர்வஞ்ச குர்வந் ஹரி:, யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தே * இத்யாதியாக அருளிச் செய்ததைப் பின்பற்றியேதான் தேசிகனுமருளிச் செய்கிறாரென்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரத்தில் "ஈச்வரனுக்கு ச்சத்ரசாமராதிகளைப்போலே லக்ஷணமாகச் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ—மோக்ஷப்ரதத்வ—ஸர்வாதாரத்வ—ஸர்வநியந்த்ருத்வ—ஸர்வசேஷித்வ - ஸர்வசரீரத்வ — ஸர்வசப்தவாச்யத்வ — ஸர்வவேதவேத்யத்வ-ஸர்வலோகசரண்யத்வ-ஸர்வபலப்ரதத்வ-லக்ஷ்மீஸஹாயத்வாதிகள் ப்ரதிநியதங்கள்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இந்த மஹா வாக்கியத்தில் ஜகத்காரணத்வத்தை முந்துறச்சொல்லி முடிவில் லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தைச் சொல்லியிருக்கையாலே, லக்ஷ்மியினிடத்தில் லக்ஷ்மீஸஹாயத்வம் எப்படி அஸம்பாவிதமோ அப்படியே ஜகத்காரணத்வமும் அவளுக்கு அஸம்பாவிதமென்றும் இவையெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்திற்கே பொருந்து மென்றும் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இப்படி யருளிச் செய்ததும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * விநதவிவித பூதவ்ராதரக்ஷைகதீக்ஷே * என்றவிடத்துச்ருதப்ரகாசிகையில் "ஜகத்காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வே ஹி ராஜ்ஞ:ச்சத்ரசாமரவத் ப்ரஹ்மண: அஸாதாரண சிஹ்நம்." என்றருளிச் செய்திருப்பதைப் பின்பற்றியதே. முனிவாஹந போகத்தில் ஆதி என்றவிடத்தும் இப்படியேதானுள்ளது. ந்யாயஸித்தாஞ்சந ஜீவபரிச்சேதத்திலுமிப்படியேதான். தேசிகன் சில்லரை ரஹஸ்யங்களென்றும் சில ரஹஸ்யங்கள் ஸாதித்திருக்கிறார். அவற்றை ஸேவித்தால் நல்ல தெளிவு உண்டாகும். ரஹஸ்யரத்நாவளி யென்று ஒரு சிறு ரஹஸ்யம். அதில்

- "ஸ்ரீ மானான நாராயணனொருவனுமே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் தஞ்சம்.......ஸர்வஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்யாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கோண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறாள் "

என்றருளிச் செய்து இதை ரஹஸ்யரத்நாவளீ ஹ்ருதய மென்கிற அடுத்த ரஹஸ்யத்தில் தாமே விவரித்தருளினர். உண்மையில் விவரணபேக்ஷையேயில்லாத வாக்யமன்றோவிது. இப்படி நிஸ்ஸந்தேஹமாகவருளிச் செய்த விடங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல: பலபல விடங்களுண்டு. சதுச்ச்லோகியில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் "மோக்ஷப்ரதே பகவதி முமு க்ஷூணாம் வ்யடகதயா ஏஷா திஷ்டதீதி ஸர்வஸம்மதம்]" என்றருளிச் செய்ததொன்று போதுமே. "எம்பெருமான்தான் மோக்ஷ மளிப்பவன்; அதனைப் பெறுவிப்பவளாகமாத்திரம் பிராட்டி இராநின்றாள்" என்பது இந்த ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்ரீ ஸூக்தியின் பொருள். அதற்குமேலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லையென்பதையே நிலை நாட்டுவன.

த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் பிராட்டிக்கு உபலக்ஷணத்வமா? விசேஷணத்வமா? என்று ஒரு விவாதத்தைக் கிளப்பிக்கொண்டு உபலக்ஷணத்வமென்று சிலர் சொல்லுவதாக வைத்து, அதைக் கண்டித்துவிசேஷணத்வமே யுக்தமென்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே. இது நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தைக் கண்டிப்பதென்று நவீனர்கள் மருண்டிருப்பதுண்டு. இது மிகத்தவறு. இங்குப் பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வமில்லையென்று ஒரு ஆசார்யரும் உரைத்ததில்லை. முமுக்ஷுப்படியில் த்வயப்ரகரணத்தில் "இப்போதிவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக" என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே மணவாளமாமுனிகள்—"(புருஷகாரமாக) என்கையாலே உபாயவஸ்துவிசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவளுக்கு முபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்" என்றருளிச் செய்திருக்குமிடத்து விசேஷணத்வத்தைக் கண்டோக்தியாகவே யருளிச்செய்திருப்பது காண்க. இங்கு உபலக்ஷணத்வம் கொண்டாலும் விசேஷணத்வம் கொண்டாலும் வாசி சிறிதுமில்லை யென்பதை சாஸ்த்ரமர்மஜ்ஞர்கள் உணர்வர்கள். பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமுண்டு என்று இசைந்தானபின்பு அவளுக்கு உபாயத்வமுமுண்டு என்று வாய் திறக்க வழியே கிடையாது. உபாயத்வமாவது-தானேகொடுக்க சக்தியுடைத்தாகை. அஃதிருக்குமாகில் புருஷகாரக்ருத்யத்திலே நின்று தூவளவேண்டிய ப்ரஸக்தியே கிடையாதாகையால் நவீனர்களின் உத்வேலப்ரஸங்கமெல்லாம் உதறித்தள்ளப்பட்டன.

— இவ்விஷயத்தில் நிகமனம் —

பிராட்டிக்குப் புருஷகாரக்ருத்யம் தவிர, தனியே மோக்ஷப்ரதாத்ருத்வமுண்டென்பதை தேசிகன் நெஞ்சாலும் நினைத்தவரல்லர். அப்படியே அவளுக்குத் தனியே ஜகத்காரணத்வமுண்டென்றும் நினைத்தவரல்லர். அதுச்ச்லோகீ பாஷ்யத்தில் * ஸஹஸ்ரீகஸ்ய ஸாமாஜ்யம் ஸஸ்யா ஸம்பூதிஷிதம் * என்றருளிச் செய்திருப்பதை உணர்வாராருமிலர். இதற்கு என்ன பொருள் தெரியுமோ? எவ்விதமான பெருமை சொல்லவேணுமானாலும் தனிப்படச் சொல்லாதீர்கள்; பிராட்டியோடு கூடிய பெருமானுக்குச் சொல்லுங்கள். "இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை" என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் முமுக்ஷுப்படியிலருளிச் செய்தபடியே ஸலக்ஷ்மீகனான ஸர்வேச்வரனுக்கே ஸாம்ராஜ்யம் ஸம்மதமாம். என்று * வடுகநம்பி ப்ரஸாதமானகணக்கிலே சொல்லித் தலைக்கட்டியானபின்பு பிராட்டியைத் தனியே பிடித்துக்கொண்டு மன்றுட இடமேது?

இனி விபுத்வமா அணுத்வமா என்கிற விசாரத்தில் தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தை ப்ராமாணிகரான ரங்கராமானுஜஸ்வாமி கண்டறிந்து நியாயஸித்தாஞ்ஜந வியாக்கியானத்திலே சேமக்காப்பு செய்து போந்தார். எங்ஙனே யென்னில்; நியாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஜீவபரிச்சேதத்தின் தொடக்கத்தில் "ஸ்வயஜீவ:; ஸ்வஸ்வரூபணஸ்வய ஹதிஜ்ஞாத்ருத்வம்; ஸேஷஸ்வ ஹதிஜ்ஞாத்ருத்வம் உதாஹ்ருதி தலக்ஷணம்." என்றருளிச்செய்தார் தேசிகன். ஜீவாத்மாவுக்குச் சொன்ன இந்த லக்ஷணமானது பிராட்டியிடத்திலும் ஸமன்வயமடைகின்றதென்பதில் ஐயமில்லை. இவ்விடத்தில் வ்யாக்க்யாந கர்த்தாவான ரங்கராமநுஜ ஸ்வாமி இந்த ஜீவலக்ஷணத்திற்குப் பிராட்டியை லக்ஷ்யமாகாதபடி செய்துவிடலாமென்று ஒரு வழியில் நுழைந்து பார்த்தார்; அதாவது, பிராட்டியையும் ஈச்வரகோடியிலேயாக்கி அவளுக்கு ஶேஷித்வமுள்ளதேயொழிய ஶேஷத்வம் கிடையாதென்று சொல்லப்பார்த்தார். "ஶக்ஷ்யா:........

ஶேஷத்வாஸாவாஸ்நாதிவ்யாப்தி:" என்று எழுதியும் வைத்தார். உண்மையில் அவர் ப்ராமாணிகராகையாலே இதில் அவருடைய மனம் த்ருப்திகொள்ளவில்லை. அதனால் உடனே யெழுதினார்—"லக்ஷ்ம்யா ஜீவாந்தர்பாவபக்ஷேது ந தோஷ:" [பிராட்டியை ஜீவகோடியில் சேர்ந்தவளாகக் கொள்ளில் விரோதமில்லை] என்று நிகமநம் செய்தார். பிராட்டிக்கு ஜீவகோட்யந்தர்பாவபக்ஷம் ஹேயமாகில் இப்படி எழுத நெஞ்சிலும் நினையாரன்றோ. "ப்ரஹ்மணோ நிர்குணத்வபக்ஷேது ந தோஷ:"—'ப்ரதாநஸ்ய காரணத்வபக்ஷேது ந தோஷ:' என்றாற்போன்ற வசநவ்யக்திகள் எங்கேனும் கண்டதுண்டோ? ஸகல பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்தம் பிராட்டிக்கு ஜீவகோட்யந்தர்பாவபக்ஷமேயாம்" என்கிற கௌரவபுத்தியாலன்றோ அந்த மஹான் அங்ஙனமெழுதிவைத்தார். தேசிகதிவ்யஸூக்திக்கு வியாக்கியானமெழுதுகையில் அவர் இங்ஙனம் எழுதிவைக்கையாலே 'தேசிகனுக்கும் அபிமதமான பக்ஷமிது' என்று காட்டினவராயுமாயினர். ஆக இவ்வளவால் பிராட்டிக்கு அணுத்வமேயொழிய விபுத்வாதிப்ரஸக்திதானுமில்லையென்றதாயிற்று.

அரசாணிபாலை வேங்கடாத்வரி இயற்றிய லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரத்தில் ஐச்வர்யஸ்தபகத்தில் (7) "ஜ்யோதிர்காணேஷு ஜீவகோடிஷு ப்ரவேசம் ஸத்ப்ரஜ்ஞா யே ந்ருசே கல்பயந்தி" இத்யாதிச்லோகங்களால் உபக்ஷேபித்திருப்பது தேசிகனையும் ரங்கராமாநுஜஸ்வாமியையுமே யென்பது விவரண நிரபேக்ஷம். அந்த ஸ்தபகத்திலேயே (ச்லோ. 14) * ஸ்ரீரங்காசார்யஜஸூரணிம்ஶ்ரேயஸீசாஸ்ரிதாநாசாஜாயமாணாசவிதம்........ * என்கிறார். அங்கு வியாக்கியானத்தில் "பட்டவராமாநுஜதீநாசவிதம்" என்றெழுதியிருக்கையாலே இந்த நவீனர்களுக்கு பட்டரிடத்திலும் மாத்ஸர்யமுள்ளமை விளங்கிற்று. .... (5, 6, 7.)

8. தயை யென்பது பரதுஃகதுஃகித்வம்.

எம்பெருமானை தயாளுவென்று போற்றுகிறோம். தயையாவது என்ன? என்னில், பிறர் படும் துயரத்தைக்கண்டு தானும் துயருறுவதுதான் அது என்று ஸதாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஆநந்தமயனான எம்பெருமானுக்கும் துயருண்டென்று கொள்வது அவத்யமாகையாலே பிறர்படும் துயரத்தைத் தவிர்க்க நினைப்பதுமாத்திரமே தயை என்னத்தகும் என்பர் பிறர். எம்பெருமானிடத்தில் பரதுஃக்க நிராகரணேச்சை [அதாவது பிறர்படும் துயரத்தைத் தவிர்க்க நினைக்கை] இல்லையென்று யாரும் சொல்லகில்லார். அதுவுள்ளதென்பது ஸம்ப்ரதிபந்நம். அது ஒரு ஸாமாந்ய குணமேயல்லது விசேஷகுணமன்று. பிறர்படும் துயரத்தைக்கண்டு ஐயோவென்று தானும் துயருறுகையே தயையென்றும் இதுவே மிகச் சிறந்த விசேஷகுணமென்றும், இதனை இல்லைசெய்வது நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதத்தோடொக்குமென்றும் ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களும் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். அடுத்தபடி வரப்போகிற வாத்ஸல்யவிசாரம் போலே இந்த தயாவிசாரமும் மிக முக்கியமானது. பரதுஃக்க துஃக்கித்வமென்பது மிகவுயர்ந்த குணமென்றும் இதுவே எம்பெருமானுடைய குணங்களிலேயுருகும் மெய்யன்பர்களின் உள்குழைவுக்கு உறுப்பானதென்றும் உண்மையைத் தெளிய வுணரவேணும். பிறர்படும் துயரத்தைக்கண்டு ஐயோவென்றிரங்குகை குணமா? தோஷமா? என்று முதலில் ஆராயவேண்டும். இதை தோஷமென்று

யாரும் சொல்லார். * நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை நோக்குங்கால் பரதுக்கங்களிலே முறுவலிப்பது ஹேயமென்றும், கரைந்து ஏங்குவது உற்றதென்றும் நன்கு தெரிகின்றது. கரைந்து ஏங்குமவர்களையே நல்லுற்றாரென்கிறது. துக்கத்தின் எல்லையிலே நிற்பதுதான் கரைந்து ஏங்குவது. இதை நல்லுற்றாருடைய செயலாக அருளிச் செய்கின்ற ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் இது குணமென்பதே யன்றோ. இது குணமன்று என்று சொல்வதற்கு ஒரு விதமான உபபத்தியும் இருக்க நியாயமில்லை. மநுஷ்யர்களுக்கு இது குணந்தானென்று தேறி விடுமானால் இக்குணம் எம்பெருமானிடத்தில் அதிசயிதமாக இருந்து தீரவேணுமென்பது புநருக்தம்.

ஒருவரிடத்தில் ஒரு குணமுள்ளதென்பதை நாம் எங்ஙனம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்? குணவானுடைய நடத்தையைக் கண்டும், அந்த நடத்தையைக் கண்ட ஆப்தர்கள் சொல்லுமதுகொண்டும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். எம்பெருமான் தனது தயாகுணத்தை எந்தெந்த நடத்தைகளினால் காட்டினானோ அந்த நடத்தைகளெல்லாம் ஸ்ரீராமாயண பாரத பாகவதாதிகளில் விசதம். அவன் அவதாரங்கள் செய்தருளினது எதற்காக வென்றால் தன்னிடத்துள்ள சிறந்த திருக்குணங்களை வெளியிடுதற்காகவே யென்பது பரமார்த்தம். இதைத்தான் பட்டர் * குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் * என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் நன்கு காட்டியருளினார். இந்த உபந்யாஸ விஸ்தரங்கள் நம்முடைய ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதி முதலானவற்றில் மிக விரிவாகக் காணத்தக்கன. அந்த விரிவுகள் இங்கு வேண்டா. இதில் தேசிகன் திருவுள்ளம் மட்டும் இங்கு நுட்பமாகக் காட்டப்படுவது காண்மின்.

* ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி: । ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே ॥ * என்கிற ஶ்ருஷ்டீ ச்லோகம் ஸுப்ரஸித்தம். துக்கப்படுகிற ஸம்ஸாரி சேதநனிடத்திலே எம்பெருமானுக்கு க்ருபையுண்டாகிறதென்று இதில் சொல்லிற்று. இதை யடியொற்றி * க்ருதிவிசேஷிதாநுக்ரஹயஸே நிஸ்ஸம்ஸாரத: * என்கிற ச்லோகமருளிச்செய்த பட்டர் * தயாநதீநா: * என்றுமட்டுமருளிச்செய்தார். இவ்விரண்டையும் விவரித்தருளாநின்ற தேசிகன் தயாசதகத்தில் * க்ருதிவிசிஷ்டாந் ப்ரமயே ஜந்தூநவஶ்யாந் ஜாதநிர்வேதா * என்றருளிச்செய்தார். அந்த ஸ்துதியில் தயாவான எம்பெருமானை நோக்கிச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளையே தயையைநோக்கிச் சொல்லுகிறாரென்பது நிர்விவாதமாகையாலே ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி எம்பெருமான் ஜாதநிர்வேதனாகிறானென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னாராயிற்று. து:காபிநயம் காட்டினபடியேயொழிய வேறில்லை யென்னில், அவதாரசேஷ்டிதங்களெல்லாம் அபிநயமாத்ரமே யென்று சொல்லி இதிஹாஸ புராணங்களைக் கட்டி உள்ளே வைத்திடவேண்டுமத்தனை. ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அநுஸந்தித்திருக்கின்ற திருக்குணங்களை உபபாதிக்குமாசாரியர்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸ்ரீ ராமாயணாதி ச்லோகங்களைக் கொண்டே உபபாதிக்கக் காண்கிறோம். இதை ஸூத்ரபாஷ்யாதிகளிலும் காணலாம். அவ்விதிஹாஸ புராணங்களில் எம்பெருமான் காட்டியருளின சரிதைகளைக்கொண்டு * ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ * இத்யாதி ச்லோகங்கள் அவதரித்தன. அந்த ச்லோகங்களை * உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர நின்று உபந்யஸிக்கிறார்கள் ப்ராஜ்ஞவிதர்கள். இதெல்லாம் ஸ்வாபிநயமத்தனையென்று கூடவே சொல்லிக்கொண்டு போவதிற்காட்டிலும் நிர்குணப்ரஹ்மவாதமே நிம்மளம். ... (8)

9. வாத்ஸல்யம் தோஷபோக்யதா ரூபம்.

கீழே தயாகுணத்தைப்பற்றிப் பேசினோம்; இப்போது வாத்ஸல்யகுணத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். இதர மதஸ்தர்களிற்காட்டிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தன்னேற்றம் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களில் உருகி நைவதுபற்றியே. * வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்! * என்று ஆழ்வார் கதறுகிறார். அவர்தாம் பாசுரம் பாடத்தொடங்கும்போதே * பொய்ந் நின்ற ஞானமும்......அழுக்குடம்பும் * என்று தம்முடைய தேஹத்தின் ஹேயத்வத்தைக் காட்டினார். இப்படி இவர் ஹேயமாகக் காட்டின தேஹத்திலே அவன் தான் பண்ணுகிற ஹோபூதாபுத்தியை * செஞ்சொற்கவிகாள் * என்கிற திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் தாமே கூசாமல் கூறியருளினர். அதை தேசிகனும் தாத்பர்யரத்நாவளியிலும் ஸாரத்திலும் அபலபியாமலருளிச் செய்கிறார். அதில் ஒரு விசேஷமும் அற்புதமாகவுள்ளது; அதாவதென்னென்னில், ஸாரத்தில் * செஞ்சொற்கவிகாள் பதிகத்தின் ஸாரத்தைக் கூறுமிடத்து * ஸ்வஜநதநுக்ருதாத்யாதரம் ஸ்மாஹ ஆஜௌ * என்றார். எம்பெருமான் தம்முடைய திருமேனியில் வ்யாமோஹம் செய்தபடியை ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறாரேயொழிய மற்றையோர்களுடைய உடம்பில் வ்யாமோஹம் செய்திருப்பதாகப் பேசியிருக்க வில்லை. அதற்குச் சேர * ஸ்வதநுவிநிஹிதாத்யாதரம் * என்று ச்லோகமிட வேண்டியிருக்க * ஸ்வஜந தநுக்ருதாத்யாதரம் * என்று ச்லோகமிட்டிருக்கிறார். இங்கு ஸ்வாமியின் தாத்பர்யமென்னவென்றால், ஆழ்வார் தம்முடைய அழுக்குடம்பிலுள்ள வழுக்கை விரும்பி அவன் வியாமோஹித்திருப்பதாகச் சொன்னவிது தம் விஷயத்தோடு நிற்பதன்று; தன்னடியார்களெல்லாருடைய வுடலிலும் இப்படி விருப்பம் செய்து போருமவன் என்றதாகக் காட்டினபடியென்று திருவுள்ளம்பற்றியே தேசிகன் 'ஸ்வஜந' என்று பணித்தார்.

"ஔசுநதே உஹதி ஸஹநி ஹாஸநாநே ஹ்ராவெத்ரஅ ஜிவ்யஸநெந தஉஸஃவஸஷ்டாகஃ। கஷுஃகவெவஸரஉஂ ஸஷிரஂ ஸஸஙக்ஷஂ ஜாதஂகஸீய! கயசாதரணாஸஉஂதெ! * என்கிற ச்லோகத்தினால் தம்பக்கலிலும் அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றம் நிகழ்ந்தபடியைப் பேசினார். இதில் 'ஆதரணஸ்பதம்' என்கிற வாசகம் விசேஷித்து நோக்கத்தக்கது. 'என்னுடைய ஹேயமான களேபரத்தில் நீ எப்படி வஸிக்கிறாய்?' என்று கேளாதே பலாப்பழத்தை ஈ மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலேயும் தண்டாமரையின் தேனை வண்டுகள் மொய்த்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலேயும் பரமாதரம் காட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறாயே! இது என்னே! என்று வியந்து கேட்கிறபடி கண்டீரே. (இங்கு களூர் சீமாச்சார் வியாக்கியானம் பொருத்தமாக அமைந்திருக்கின்றது.)

கடோபநிஷத்தில் (2–4–12) * அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மநி திஷ்டதி. ஈசாநோ பூதபவ்யஸ்ய நததோ விஜுகுப்ஸதே * என்றுள்ள ருக்குக்கு பாஷ்யமிடாநின்ற ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி "பூதபவ்யேச்வரத்வாதேவ வாத்ஸல்யாதிசயாத் தேஹகதாநபி தோஷாந் போக்யதயா பச்யதீத்யர்த்த:." என்றுரைத்தார். இங்கு மூலத்தில் "ந விஜுகுப்ஸதே" என்றிவ்வளவே யுள்ளது. அதற்கு இவ்வளவு பாஷ்யமிடவேண்டிய அவசியமில்லை. வெறுப்பில்லாதே யிருக்கிறானென்று எழுதிப்போகலாம். "தோஷாந் போக்யதயாபச்யதி" என்றெழுதியதும் "வாத்ஸல்யாதிசயாத்" என்று அதற்குக் காரணமெழுதியதும் நவீநர்களின் துர்வாதங்களைத் தொலைத்திடவே யென்க.

“வாத்ஸல்யம் நாம தோஷேபி குணத்வபுத்தி:” என்று ச்ருத ப்ரகாசிகாபட்டர் தாம் அம்மாள் திருவடிகளில் கேட்டபடியே யெழுதியிருக்க, அதுவுமன்றோ இவர்களுக்கு உபேக்ஷணீயமாகிறது. உடையவர் திருவடிகளிலே கேட்ட அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் ஞானஸாரத்தில் “எற்றே? தன் கன்றினுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது, அன்றதனை ஈன்றுகந்த ஆ.” என்றருளிச் செய்கிறார். இப்படி பூர்வாசார்யர்களெல்லாரும் ஒருமிடறாகப் பேசின இந்த அர்த்த விசேஷத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களா வசை கூறுவது! “கேசவம் தோஷபோக்யம்” என்று தூஷித்த விச்வகுணாதர்சகாரர் ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி ரஸாநுபவத்திற்கு ஸுதூரம் வைதேசிகராகையாலே அவர் தூஷித்ததில் வியப்பில்லை. இக்காலத்தில் “ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலே நாங்களும் ஆதரம் காட்டுகிறோம்” என்பாரும் விஷயமின்னதென்று புரிந்து கொள்ளாதே இவ்வர்த்தத்தை தூஷித்துக் கொண்டு கிடப்பது இவர்களுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை நிலைநாட்டித் தரவில்லையா?

வாத்ஸல்யம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ப்ரக்ருதியான வத்ஸலபதம் யதேஷ்டம் கல்பிக்கப்பட்ட பதங்களைப் போலே வழிப்போக்கான பதமன்று; விசேஷித்து வியாகரண ஸூத்ரத்தினால் நிஷ்பந்நமான பதம். * வத்ஸாம்ஸாப்யாம் காமபலே * என்கிற பாணினி ஸூத்ரம் பெறுவித்த பதமிது. உலகில் வியாகரணம் வாசிப்பார் பதினாயிரவருளர். அவர்கள் இங்கு ப்ரயோஜநம் செலுத்தப் பிறந்தவர்களல்லர். அஹிதர்களாய் அயுக்தத்வத்தைக் காட்டியருளின ஸூத்ரகாரர்களை உபேக்ஷித்துக் கொண்டு போதுபோக்குமவர்களா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்? நவீநர்களென்று பல்லாயிரமுறை பேசத் தட்டுண்டோ?

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வத்ஸல: என்பது ஒரு திருநாமம்; அதற்கு ஆதிசங்கராசார்யருடைய பாஷ்யமும் பட்டருடைய பாஷ்யமுமிருக்கிறது, இரண்டையுமெடுத்துப் பார்க்கலாமே. [இடையில் ஒரு வார்த்தை; இந்நூலில் நாம் தேசிகஸூக்திகளை மட்டுமே காட்டுவதாக முகப்பில் கூறியுள்ளோம்; இதராசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளையும் ஊடேயூடே **எடுத்துக் காட்டுவது** ப்ரதிஜ்ஞாபங்கமன்றோ வென்னவேண்டா; தேசிகனும் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சும்படியான ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் காட்டுவது தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் காட்டுவதேயாகும்.] வத்ஸல நாமத்திற்கு பட்டருடைய பாஷ்ய ஸூக்திகள் வருமாறு;—

> “ஸஹி ஸிரம் பரிசீயமாநேஷ்வபி குணாகரேஷு கல்யாணேஷ்வபி ஸத்ய: ப்ரஸூதேஷ்விவ வத்ஸேஷு ஸஹஜம் காமம் ஸவயஸம் ஸவத்ஸநவேத்யா: கிம்கதேவ த்ருதாகமூயா யேநவக்ஷவ ஸம்ஹராத்யதி.”

இத்தகைய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பகவத்குணாநுவர்ணநத்தில் காண ப்ரஸக்தியுண்டோ? கபர்தி அத்ரி உபோபாதாநத்தாஸ்யா ஸத்யேத? ... . (9)

10. விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றமென்பதுபற்றி

க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மமாக விஹித விஷய போகம் ப்ராப்தமானாலும், அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வங்களோடுகூட அநந்ய போக்யத்வமென்கிற விலக்ஷணமான தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு அந்த விஹித விஷய போகம் அருவருக்கத்தக்க

தாய் விடத்தகுந்ததேயாகுமென்பது ஸதாசார்ய ஸித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வதாரபோகம் நியமமாக விதிக்கப்பட்டு அது தவிர்ந்தால் தோஷமும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி அசாஸ்த்ரீய மென்பர் நவீநர். ஸ்ரீவசநபூஷணததில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தியைத் தன்னேற்றமாக அருளிச் செய்கிறார். மிகுஞானச் சிறுகுழவியான எம்பெருமான் சோதிவாய் திறந்து பணித்த கீதையில் (8-3) எட்டாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வெளியிட்டருளினதும் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் தேசிகனால் விவரிக்கப்பட்டதுமான விசேஷார்த்தமிது. இதனை விவரிப்போமிங்கு :—

கீழ் ஏழாவது அத்யாயத்தின் முடிவில் கண்ணபிரான் * ஜராமரண மோக்ஷாய * என்கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் * தே ப்ரஹ்ம தத் விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்மசாகிலம் * என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அதுகேட்ட அர்ஜுனன் அந்த வார்த்தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிக் கண்ணனையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாவது அத்யாயத்தின் 1, 2-ச்லோகங்களினால் * கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம * என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ணனுடைய விடை வெளிவருகின்றது. கிம் கர்ம என்ற கேள்விக்குக் கண்ணனுடைய விடை * பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித:* என்பது. இங்கு விஷயமென்னவென்றால், கேண்மின்.

சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்துவருகையில் கருமத்தை அறியவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால் எது? என்று அர்ஜுனன் கேட்க நேர்ந்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன் ஒன்றையறிவதானது, பற்றுவதற்காகவும் ஆகலாம். விடுவதற்காகவும் ஆகலாம். நல்லதாயிருந்தால் பற்றுவது. கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இங்கே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று, கெட்டது—என்பதாக பகவானுடைய விடையினால் தெரிகின்றது. பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: * என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிற அர்த்தம் வருமாறு:—

"பூதபாவ: — மநுஷ்யாதிபாவ:; தது³த்³ப⁴வகரோ யோ விஸர்க: * பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ ப⁴வந்தி * இதி ஶ்ருதிஸித்³தோ⁴ யோஷித்ஸம்பந்த⁴ஜ:। ஸ கர்மஸம்ஜ்ஞித:. தத³கி²லம் ஸாநுப³ந்த⁴ம் உத்³வேஜநீயதயா பரிஹரணீயதயா ச முமுக்ஷுபி⁴: ஜ்ஞாதவ்யம். பரிஹரணீயதா ச அநந்தரமேவ வக்ஷ்யதே * யதி³ச்ச²ந்தோ ப்³ரஹ்மசர்யம் சரந்தி."

என்பது கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் கருத்தாவது—ஸ்த்ரீ புருஷஸம்யோக மென்பது தான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கதாகையால் விடத்தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது மேலே பதினோராவது சுலோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம். இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்வது, க்ருஹஸ்தாச்ரம தருமமாக விஹிதவிஷயபோகம் ப்ராப்தமேயானாலும் அது விசிஷ்டாதிகாரிக்கு ஜுகுப்ஸநீயமேயென்று. ஆகவே இவ்விஷயத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம் நிரவத்யமென்றுணர்க. மேலேகாட்டிய கீதாபாஷ்யத்திற்கு தாத்பர்ய சந்த்ரிகையை நன்கு ஸேவிப்பது (10)

11. எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தி பரிஸமாப்ய வர்த்தநம்

உபநிஷத்தானது *அந்தர் பஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:* என்று ஸகல பதார்த்தங்களிலும் எம்பெருமான் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருப்பதாக ஓதியிருக்கின்றது. அணுவான பதார்த்தங்களில் உள்ளீடாக வ்யாப்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று ஒருவாதம். அவயவியான பதார்த்தங்களுக்கே உள் வெளி என்று சொல்லக்கூடுமாதலாலும் நிரவயவமான அணு பதார்த்தங்களுக்கு 'உள்ளே வெளியே' என்று சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லாமையாலும் அணுபதார்த்தங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உள்ளுற வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணுது என்கிறுர்கள் பிறர். அன்றியும், ஒரு பொருளிலும் எம்பெருமானுக்குப் பரிஸமாப்ய வர்த்தித்வம் [அதாவது - பரிபூர்ண வ்யாப்தி] கொள்ளவொண்ணுது. ஒரு பதார்த்தத்திலே அவனுக்குப் பரிபூர்ண வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்குமளவில் [அதாவது பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றிலே பரிஸமாபித்து வர்த்திக்கிறதென்னில்] மற்றெரு பதார்த்தத்தில் வியாபிக்க ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பரிஸமாப்ய வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்க லாகாதென்றும் மற்றெரு வாதம் கூறுவர் பிறர்.

அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்தர் வ்யாப்தி உண்டென்றும், ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வமும் பொருந்துமென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம். சாரீரக மீமாம்ஸையில் (ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில்) * க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வஶப்தகோபோ வா * என்கிற பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தின்மேல் * ஶ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத் * என்கிற ஸித்தாந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. சாஸ்த்ரங்களினுல் தேறுகின்ற விஷயங்களில் குதர்க்க மூலமான குசோத்யங்களைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையிலே இசையவேண்டுமென்று இந்த ஸூத்ரம் சிக்ஷிக்கின்றது. * அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: * என்று சுருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி வைத்தது. வேதஞ் சொன்னது ஒருபுறமிருக்கட்டும். வேதார்த்த நிர்ணயகர்களான வேதாந்த தேசிக ஸூக்திகள் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச் செய்திருப்பது என்ன? என்று பார்ப்போம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸாக்ஷாத் திருவடியான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழியில் (1–1–10) * பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் * என்கிற பாசுரத்தின் ஆருயிரப்படியில் இங்ஙனே யருளிச் செய்கிறுர்:—"அதி ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த அசித் வஸ்துக்களிலும் வியாபித்து அவற்றினுள்ளே ப்ரகாசிக்கிற சித் வஸ்துக்களிலும் ஸ்தூலமான அண்டத்தில் வியாபித்தாற்போலே அநாயாஸத்தாலே அஸங்குசிதனுய்" என்று. தசோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினுயிரப்படி யென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரதிபதார்த்தடீகை பணித்துள்ளார். [அச்சிட்டு மிருக்கிறது.] அதில் இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் அவர் பணித்திருப்பதாவது—* ஸகலேஷு ஜலபரமாணுஷு அதிஸூக்ஷ்மேஷ்வபி வ்யக்திஷு ஜாதிவத் வ்யாப்ய வர்த்தி: * என்று. இதன் பொருளாவது, வ்யக்திகளில் ஜாதியானது எப்படி பரிஸமாப்யவர்த்திக்கின்றதாக ஜாதிவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி எம்பெருமான் ஒவ்வொரு ஜலபரமா

ணுவிலும் அதி விசாலமான ப்ரஹ்மாண்டத்திலிருப்பதுபோல (நெருக்குண்ணுமல்) நிறைந் திருக்கின்ருன் என்பதாம். இங்கு * பர்யாப்த வ்ருத்தி: * என்று இம்மஹான் பணித்திருப்பது பூருவர்களின் ஸித்தாந்தத்தை நன்கு அடியொற்றியதாம். பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வமே சொல்லிற்று. ரங்கராமாநுஜஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்தியென்ருல் அது தேசிக ஸூக்தியோ டொப்ப ஆதரணீயமன்ரே. நேராக தேசிக ஸூக்தியையே காட்டுவோம். நியாயஸித் தாஞ்ஜந—ஈச்வர பரிச்சேதத்தில் இவ்வாக்ஷேபத்தை யெடுத்துக்காட்டி * ஶ்ருதேஸ்து ஶப்த மூலத்வாத் * என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தையே தஞ்சமாகக்கொண்டு * யதாஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர பூர்ண ஏவ ஸ பகவாந் * [ஶாஸ்த்ரம் சொன்னபடி எம்பெருமான் எங்கும் பூர்ணனே] என்று தலைக்கட்டியருளினர். இதில் சிலர்க்கு உள்ள மருளைப் போக்குவோமிங்கு.

இந்த ஸித்தாஞ்ஜனத்தில் "அதஏவ ஸர்வத்ர பரிபூர்ணஸ்ஸ" என் றருளிச்செய்துவிட்டு, உடனே "கதமேகஸ்மிந் தேஶே பூர்ணஸ்ஸந் அந்யத்ர வர்த்தேத" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இந்த ஸூக்திக்கு உதயம் எப்படி? என்பதொன் றையே விவேகிகள் விமர்சிக்கவேணும். * ஸர்வத்ராபி பூர்ண ஏவ * என்று ஸாதித்தவுடனே "வேறிடங்களிலுமிருக்கின்ற ஈச்வரன் ஒரேயிடத்தில் எப்படி பூர்ணனுயிருக்கமுடியும்?" என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபிப்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதே, கீழ் வாக்யத்திலிருந்துதானே இந்த ஆக்ஷேபம் தோன்றவேண்டும். இப்படி ஆக்ஷேபிக்கவேண்டும்படியான விஷயமே கீழ்வாக் கியத்தில் சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது கைகொள் கனியாகக் காண்கிறதே. இதை இல்லைசெய்ய யாரால் முடியும். சாகுந்தல நாடகத்தின் முடிவில் மஹாகவி ஒரு வாக்விநோதம் காட்டியுள்ளார்; அதைச் சுருக்கமாக நினைப்பூட்டுகிறோம்; குழந்தையான துஷ்யந்தகுமாரனெதிரில் ஒருத்தி ஒரு பதுமைப்பறவையைக்கொண்டு காட்டி "ஸர்வதமந! சகுந்தலாவண்யம் பச்ய" [குழந்தாய்! இந்த பக்ஷியின் அழகைப்பார்] என்று சொன்னவளவிலே 'அப்படியா? என் தாயான சகுந்தலையா? எங்கே?' என்றதாம் அக்குழந்தை. சகுந்தமென்று பக்ஷிக்குப் பெயராகையாலே 'சகுந்தத்தினுடைய லாவண்யத்தைப்பார்' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. குழந்தையானது (சகுந்தலா...) என்று தன் தாயின் பெயரை ப்ரஸ்தாவித்த தாகக் கொண்டு சகுந்தலை எங்கே? என்று கேட்டதாக அமைப்பு உள்ளது. இங்கு 'சகுந் தலாவண்யம்' என்று சொல்லாமல் "விஹங்கம லாவண்யம்" என்ரே 'பக்ஷிலாவண்யம்' என்ரே சொல்லியிருந்தால் அப்போது குழந்தை 'என் தாய் எங்கே? என்று கேட்பதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? இது கவி தானுக வைத்தவொரு சமத்காரம். அப்படி ஏதேனும் இங்கு விசித்ரவாக்கின் அமைப்பு உள்ளதோ? ருஜுவான வாக்கேயுள்ளது. "ஸர்வத்ராபி பூர்ண ஏவ" என்று ஸாதித்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தில் "கதமேகஸ்மிந் தேஶே பூர்ணஸ்ஸந் அந்யத்ர வர்த்தேத?" என்று ஶங்கிப்பதற்கு உறுப்பான அர்த்தமே உறைந்து கிடந்ததென் பது அசைக்கமுடியாதபடி தேறிவிட்டது. அந்த பூர்ணத்வந்தான் வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தி யென்பது. கடைசியாக இவ்விஷயத்தை முடிக்குமளவிலும் வேருெரு சப்தத்தை யிட்டுமுடிக்காமல் * "யதாஶாஸ்த்ரம் ஸர்வத்ர பூர்ண ஏவ ஸ பகவாந்" * என்று முதல் முதலி லெடுத்த பூர்ண சப்தத்தையேயிட்டு முடித்தார். இவ்விடத்தில் * க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திரித்யாதிபூர்வ பக்ஷஸூத்ரத்தையும் * ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத் * என்கிற ஸித்தாந்த ஸூத்ரத்தையும் தஞ்சமாகக் கொண்டன்ரே விவாத விஷயம் உபஸம்ஹரிக்கப் பட்டது. பிறர் சொல்லுகிற படி ஸ்வாமிக்குத் திருவுள்ளமாயிருந்தால் இங்கு இந்த ஸூத்ரத்தை உதாஹரித்தது ஸர்வாத் மநா அப்ரஸக்தமாகுமே. லோக விஸஜாதீயமான அத்புத சக்திவாய்ந்த பரமபுருஷனிடத்

திலே 'இது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்று வாயைத் திறவாதே என்றன்றோ ஸூத்ரகாரர் முடித்திட்டது. அது தானே இங்கு ஸ்வாமியின் முடிவுக்குக் கைகொடுத்தது. அகடிதகடநாசக்தன் பக்கலிலே கூடாததொன்றில்லை யென்று சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. இவ்விஷயத்தை நாம் ப்ரஹ்மவ்யாப்திவரிக்ஷியா என்கிற க்ரந்தத்திலும் ஸித்தாந்தஸௌபாக்யத்விதீய கண்டத்திலும் வெகு விரிவாக உபபாதித்திருக்கிறோம். ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதியில் தமிழிலேயே மிக விரிவாக விளக்கியிருக்கிறோம். ... (11)

12. ஜாதி நசிக்கும்

* தத்கர்ம யந்நபந்தாய ஸாவித்யா யா விமுக்தயே। ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்॥ * என்கிற ப்ரமாணம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்படும் வித்யை எதுவோ அதுவே வித்யையாகும்; அப்படியல்லாதது செருப்புக்குத் தக் கற்ற கல்வி போன்றதேயாகும் என்று இதனால் சொல்லிற்று. ஆகவே தர்க்க பாண்டித்யத்தைக் கொண்டே பெருமைபாவிக்கலாகாதென்பது விளங்கிற்று.

ஜாதியினால் ஏற்றமும், ஆச்ரமத்தினால் உயர்வும், கல்வியினால் சிறப்பும், ஒழுக்கத்தினால் உத்கர்ஷமும் பக்திப் பெருஞ்செல்வமில்லாதபோது சிறிதும் பயன்படாதென்பது தெளிவாயிற்று. இவ்வர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீ வசநபூஷணமும் ஆசார்ய ஹ்ருதயமும் பரக்கப் பேசியுள்ளன. இவ்வர்த்த விஷயமான விவாதம் ஸம்பிரதாயத்தில் ஒரு பெரிய விஷயமாக வுள்ளது. வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தையை மீறி இதர வர்ணத்தவர்களை உபசரிப்பதோ கௌரவிப்பதோ தகாது என்னுமபிஸந்தியினால் இவ்வர்த்தத்தில் வாத விவாதங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. இக்காலத்தில் இதர வருணத்தவர்கள் யோக்யதை மிகுந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் திறத்திலே நாம் எங்ஙனம் நடந்து கொள்ளுகிறோமென்பது அனைவர்க்கும் அபரோக்ஷம். நாமும் பிறரும் நடத்தையில் ஒரு வாசியின்றிக்கே யிருப்பது ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தம். ஆனால் இவ்வர்த்த விசேஷங்களை நம் பூருவர்கள் அவசியமாக எழுதிவைத்தது எதற்காகவென்றால், அவர்களுடைய காலத்திலும் பண்டைக்காலத்திலும் இருந்த லோகாதீத பரம விலக்ஷண பரமபக்த சிகாமணிகளைப் பற்றியே முக்கியமாக அருளிச் செய்ததாகும். இக்காலத்திலும் அப்படிப்பட்ட மஹா பாகவதோத்தமர்கள் * க்வசித் க்வசித் * என்றபடியே ஓரோ விடங்களிலே தோன்றுகை அஸம்பாவிதமன்று. அன்னவர் திறத்திலே நாம் ப்ரதிபத்தி குன்றாமேயிருக்கவேணு மென்பதை சிக்ஷிப்பதும் பூருவர்களின் கருத்தாகும். ஆகவே ஈண்டு இதில் விசேஷித்து விளக்கவேண்டிய அவசியமில்லையெனினும், சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷ ஸரணியில் ஒரு விஷயம் மாத்திரம் இங்கு நன்று தெளிவிக்க வேண்டியதாகவுள்ளது.

அவ்விஷயம் யாதெனில்; ஜாதி சூமசாவாயியே யொழிய நசிக்காமலிருக்கக் கூடியதன்று. இதை தேசிகன் சுஹயப்ரசாந ஸாரத்தில் * நமஸ் தஸ்மை கஸ்மைசந பவது * என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் * ஸாராயீஷமௌாக்ஷணகவித ஶாவாயயவயஷ ஷஜஷதாஉஜஜா தவ்ஶஉநவஜாஹோஜஜஜஷ * என்பதனாலும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் * ஶிஷோசஃவஶீஷாதிஃ * என்பதனாலும் விளக்கியருளினார். ஸ்த்ரீஜாதிபோய் ஶிஶுஜாதி ஏற்பட்டது முதலில்; பின்னை அந்த ஶிஶுஜாதி போய் ஸ்த்ரீஜாதி ஏற்பட்டது. ஆகவே ஜாதி ஆமமாபாயியென்று தேசிகன் திருவுள்ளமாக முடிந்தது. .... (12)

13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப விருத்தம்.

ப்ரபத்தியொழிந்த மற்றையுபாயங்கள் உபாயாந்தரங்களெனப்படும். உபாஸநம்முதலானவற்றிலே ப்ரபந்நர்களான நமக்கு ப்ராப்தியில்லை யென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள அந்த உபாயாந்தரங்களை நாம் விடுகைக்கு ஹேது என்ன? என்கிற விசாரத்திலே, அவ்வுபாயாந்தரங்களை அறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்கு மீடான ஜ்ஞான ஶக்திகளில்லாமையே ஹேதுவென்று நினைக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாந ஶக்திகள் நம்போல்வார்க்கு இல்லையாகிலும் ஜ்ஞாநஶக்தி புஷ்கலர்கள் [பூர்வாசார்ய ப்ரப்ருதிகள்] பலருண்டே; அவர்கள் அநுஷ்டித்ததுண்டோ? அநுஷ்டிக்கத்தகுமோ? என்னில்; தகாது. உபாயாந்தரபரித்யாகத்திற்கு ஜ்ஞான ஶக்திகளில்லாமையே ஹேதுவன்று; எம்பெருமானுக்கு அத்யந்தம் பரதந்திரப்பட்டிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்க்யஹேதுவென்று ஸதாசார்யஸித்தாந்தம். அஜ்ஞானமும் அஶக்தியுமடியாக விடுவதானால் ஜ்ஞானஶக்திகளுண்டாகில் அவற்றைப் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருமன்றோ; ஸ்வரூபவிரோதியென்று விட்டாலன்றோ மறுவலிடாதொழிவது. ஆகவே ஸ்வரூபவிருத்தமென்னுமதுவே ப்ரதாநஹேது.

இதை ஸ்வாமி தேசிகன் நியாஸதிலகத்திலே வெகு சாதுர்யமாகக் காட்டியருளினார்; எங்ஙனே என்னில்; அதுதன்னிலுள்ள சுலோகமிது;—

> "ஆர்த்தேஷ்வாஶுபலா ததந்யவிஷயே த்வாமுச்சிந்நதேஹாந்தரா
> வஹ்ந்யாதேரநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ ।
> ஸ்ரீரங்கேஶ்வர யாவதாத்மநியத த்வத்பாரதந்த்ர்யோசிதா
> த்வய்யேவ த்வதவாப்தயே விஹிதவோ ஸாவர்ணயாஹாவாத்ஸ்து தே ॥" என்பது.

இதில் ப்ரபத்திக்கு இட்டிருக்கிற விசேஷணங்களத்தனையும் பக்திவ்யாவர்த்தகங்கள். விவரித்துக் காட்டுகிறோம் காண்மின்; [ஆர்த்தேஷு ஆசுபலா] பக்தியானது விளம்பித்துப் பலனளிக்கும்; ப்ரபத்தி அங்ஙனன்றிக்கே விரைவில் பலனளிக்கும் — ஆர்த்தப்ரபந்நர் திறத்தில். [ததந்யவிஷயேபி உச்சிந்ந தேஹாந்தரா] பக்தியானது தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தருவதில் நியதியுடையதன்று; ப்ரபத்தி நியமேந தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரும். [வஹ்ந்யாதே: அநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ] பக்தியாகிற உபாயத்தின் அநுஷ்டானத்தில் அக்நிகார்யம் முதலியவை அபேக்ஷிதமாயிருக்கையாலே அது அதிக்ருதாதிகாரமாயிருக்கும். ப்ரபத்தியில் அவ்வபேக்ஷை யில்லாமையாலே ஸத்யம் சொல்லுதற்கு எப்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகளோ அப்படியே ப்ரபத்தியிலும் ஸர்வரும் அதிகாரிகள். இனி இதற்கு அடுத்த விசேஷணமே ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு உற்று நோக்கத்தக்கது. [யாவதாத்ம நியத த்வத் பாரதந்த்ர்யோசிதா] பக்தி ஸ்வரூபவிருத்தம். ப்ரபத்தி ஸ்வரூபாநுரூபம் என்கிறது. யாவதாத்மநியதமான அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ப்ரபத்தி உசிதமாயிருக்குமென்றபோதே ப்ரபத்திப்ரதிகோடியான பக்தியானது அந்த பாரதந்த்ரியத்திற்கு விருத்தமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்றன்றோ; ஆகவே தேசிகன் திருவுள்ளமும் உபாயாந்தரம் ஸ்வரூப விருத்தமென்பதே யென்று தேறுகின்றது. இதனையே

* பத்திமுதலாமவற்றில் பதியெனக்குக் கூடாமல் * என்ற அடைக்கலப்பத்துச் செய்யுளும் காட்டிநின்றது. அவற்றில் பதி ஏன் கூடவில்லை? என்று கேட்கவேணும்.

"உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்ன வொண்ணாது. இவை * அகிஞ்சநோநந்ய கதி: * என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்களென்ன ப்ராப்தம்" என்றும் தேசிகன் ரஹஸ்யத்தில் பேசியிருப்பதுண்டு. ந்யாஸதிலகத்தி லருளிச்செய்தபடியே இவை அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்துக்குப் போராதென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்கர்ஷம் சாலவினிது.

14. கைவல்ய மோக்ஷத்தைப்பற்றி

கைவல்யமாவது ஸ்வாத்மாநுபவம். இதற்கொரு ஸ்தான விசேஷமுண்டு. அதுவும் மீட்சியில்லாத மோக்ஷமே யென்பது நம் ஆசார்யர்களின் ஸித்தாந்தம். இதை மோக்ஷமென்பது ஔபசாரிகமென்றும், மீட்சியுண்டென்றும் கூறுவர் பிறர். இவ் விவாதம் பூருவர்களின் காலத்தில் விசேஷமாக வளரவில்லை. பிற்காலத்தவர்கள் இதைப்பற்றி வெகு விரிவான க்ரந்த கோலாஹலங்களை வளர விட்டார்கள். ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் நான்காம் ச்லோகத்தில் * [போகாபவர்க்க தது பாயகதீ:] * என்ற விடத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுங்கால் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதம் விளைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும் ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக வுரைத்தருளினர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை; முந்தின போக பதத்திற்கே அது அர்த்தமென்றார்தேசிகன்.

ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலே தேசிகன் இது விஷயமாகச் சில சொல்லிக்கொண்டு போம்போது ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகள் ஸ்வமதாநுகூலங்களென்றும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லை யென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி * "[illegible]" என்ற ஒருவாக்யத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வாரஸ்யம் கல்பித்தருளினர். ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திகளையும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க இயலாமையாலே அந்யதாக்ரந்தநத்திற்கு அஸ்வாரஸ்ய கல்பநம் அவர்ஜநீயம் என்று தேசிகனுடைய திருவுள்ளமாயிருந்தது. ஒன்றுக்கும் அஸ்வாரஸ்யம் கல்பிக்கவேண்டாமல் எல்லாம் நன்குபொருந்தும்படியைப்பெரியார் நிரூபிக்கிறார்கள்.

கீதாபாஷ்யத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மக ப்ரக்ருதி வியுக்த ஆத்மஸ்வரூப உபாஸநத்தையும் ப்ரக்ருதிவியுக்த ஆத்மஸ்வரூபாவாப்திரூபபலத்தையும் அர்ச்சிராதி கதியினால் பரமபத ப்ராப்தியையும் புநராவ்ருத்தியில்லாமையையும் அருளிச் செய்துள்ளார்; ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * [illegible] * என்ற ஸூத்ர விவரணத்தில்— "[illegible]" என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லிற்றாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தியைப் பலனாகச் சொல்லுகிற கீதாபாஷ்யத்திற்கும், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியைப் பலனாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும் பரஸ்பரவிரோதம் இருப்பதாகத் தோற்றும்.

இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தை மனத்திலே கொண்டு ப்ரக்ருதிவியுக்த ஆத்மாநுபவத்தை அவாந்தரபலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை ப்ரதான பலனாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தருளினார். இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்ய ஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவ்வளவேயல்ல; அவாந்தர பலனைக் கல்பிக்க வல்ல ப்ரமாணமும் துர்லபமாகின்றது. மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே ஸுதராம் அப்ரஸக்தம். ஒரு விரோதமும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் வழி ஏதென்னில்;

ப்ரக்ருதிவியுக்த ஆத்மாநுபவமே கேவலனுக்கு ப்ரதானபலன்; கீதாபாஷ்யத்திலருளிச் செய்தவிதுவே ஸித்தாந்தம். ஆனால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * ப்ரஹ்மப்ராப்த்யவதிநாநாவஸ்தாச்ரவணாத் * என்று ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியை ப்ரதிபாதித்திருப்பது விரோதிக்கின்றதே யென்கிற சங்கை நிற்கின்றது. கேண்மின், விரோதமில்லை. அங்கு அடுத்தபடியாகவே “ஶ்ருதத்வாத் தத்க்ரதுந்யாயாச்ச ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் ஸித்தம்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தைக் காட்டினதற்கேற்ப ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்திதான் ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸநத்திற்கு ஏற்றதான பலனாகத் தேறும். ஆகவே விசேஷணதயா ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ராப்யத்வம் தேறுகையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும். ப்ரதானமாயிருக்கவேண்டிய ப்ரஹ்மாநுபவம் அப்ரதானமாய் ஆத்மாநுபவமே ப்ரதானமாய்நிற்கையாலே கைவல்ய மோக்ஷம் இழிவுற்றது.

இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இப்படியல்லாமல் ப்ரக்ருதிவியுக்த ஆத்மாநுபவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கல்பிப்பது நிராதாரமென்னுமளவே யல்ல, கீதாபாஷ்யஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்ய கல்பகமாகவும் முடிகின்றது. பஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டனுக்கு மூர்த்தந்ய நாடியினால் நிஷ்க்ரமணமும் அவாந்தர பலனாகிற வொரு வ்யவதானமின்றிக்கே பலனைப்பெறுவதென்கிற விஷயமும் ச்ருதப்ரகாசிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே கீதாபாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்தபடி ப்ரக்ருதிவியுக்த ஆத்மஸ்வரூபாவாப்திரூபமான பலனே கேவலனுக்கு நியதமாகவுள்ளது. அதுதானும் ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸநஸித்தமான பலனாகையாலே விசேஷணதயாப்ரஹ்மப்ராப்தியுமுள்ளதாகையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலனை யருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யமும் அவிருத்தமாகிறதென்று கொள்க. இதில் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கவேண்டியது இவ்வளவே. கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்ய மிருப்பதாகவும் அதை ஸஹித்துக்கொள்ள வேண்டியதேயென்றும் தேசிகன் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்திருக்கிறாரென்பது அபலபிக்க முடியாமலுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அஸ்வாரஸ்யம் கிடையவே கிடையாதென்கிற நிர்வாஹ ஸரணியும் காட்டப்பட்டது. இவ்விஷயத்தில் இது போதுமென்று நிற்கிறோம். .... (14)

15. ஸக்ருத்ப்ரணாமத்தைப்பற்றி

ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒரு தடவை நமஸ்கரிப்ப தென்றுள்ளது. ‘பலமுறை நமஸ்காரம் செய்வதனால் ப்ரத்யவாயமுண்டோ? நமஸ்காரம் என்பது நல்ல காரியமேயொழிய

கெட்ட காரியமன்றே. பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாக நமஸ்கரிப்பதனால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமே யல்லது கெட்டுப்போய்விடாதே. ஆகவே ஒரு தடவையே நமஸ்கரிக்க வேணுமென்று ஒரு நிபந்தனை கொள்ளவேண்டுமோ? பல தடவை நமஸ்கரிக்கக் கூடாதென்று சாஸ்த்ரம் மறுக்குமோ? அப்படி சாஸ்த்ரம் மறுத்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லையே. தேஹத்தில் சக்தியற்றவர்கள் ஒரு தடவையோ அரை தடவையோ நமஸ்கரிக்கட்டும்; சக்தியும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவர்கள் பலமுறை நமஸ்கரித்தால் அதைக் குற்றமாகக் கொள்ளும்படி ஒரு ஸம்ப்ரதாயம் இருக்கத்தகுமோ?' என்றிங்ஙனே சங்கைகள் தோன்றக்கூடியவையுள. இதில் நம்மாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தை விளங்கவுரைக்கிறோம் கேண்மின். எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்களின் போக்கு உச்சாவசமாயிருக்கும். "மறைப் பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து" என்னுமா போலே நூற்கடல்களை நன்கு கடைந்து நுண்பொருள்களைக் கடைப்பிடித்துப் பரமாசாரியர்கள் காட்டியருளின அநுஷ்டானமே பரம சாஸ்த்ரம். ஸக்ருத் ப்ரணாம விஷயத்தில் என்ன நுண்பொருள் காணலாகும்? என்னில்; கேண்மின். நமஸ்காரத்தின் ப்ரயோஜனம் என்ன? என்பதை முந்துற முன்னம் விமர்சிப்போம். * நஜ்ரநஜ்ஞவஸ்ஹாவொயம நவூயொஜநவ-வெ-ஃகஃ। நீஜெஅாஅயொஃ ஷவஹாவொயம நஜ்ரநஜ்ஞவஸ்தாதகஃ ॥ * என்று அஹிர்ப்புத்ந்யஸம்ஹிதையிலுள்ள வசனத்தை தேசிகனும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பெரியாரைக் கண்டால் சிறியார், தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த்தலையின் பெருமைக்கும் ப்ரதர்சகமாக நமஸ்காரம் செய்யவேணுமென்றது. வேறொரு ப்ரயோஜநமும் இதற்கில்லையென்றும் சொல்லிற்று. ஒருகால் தொழுதமாத்திரத்திலால் ஸ்வநிகர்ஷமும் பரோத்கர்ஷமும் ப்ரதர்சிதமாயிற்று. பலகால் தொழவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை.

சாஸ்த்ரங்களில், ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பது அபசாரம், ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுகை அபசாரம் என்று சொல்லியிருப்பதுபோல ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது அபசாரம் என்று சொல்லப்படவில்லை. "ஷகெநவாணிநா யஜ்ஞவூணஜெக வ-ஷொதெழ। நூயஜ்ஞவஸ் கரஜெஉஃ" என்றும், "ஷகஹஜ்ஜவூணாஜஸ ஷகஂஅாவிவூஉக்ஷிணழ" என்றும் இத்தகைய ப்ரமாணங்களையே ஸ்தோத்ர பாஷ்யாதிகளில் உதாஹரிக்கக் காண்கிறோம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் "வூணஜ உதாயொதாய வ-நஃ வ-நஃ வூணஜ" [தொழுது எழுந்தெழுந்து மீண்டும் மீண்டும் தொழுது] என்றருளிச் செய்திருக்கும் விஷயத்தில் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம். இங்கு "ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய" என்றது ஒரிடத்திலேயே இருந்துகொண்டு பலமுறை நமஸ்கரிப்பதைச் சொல்துவதன்று. அந்த வாக்யத்திற்கு முன்னே "உ-ரொஜெவ" என்றருளிச்செய்திருப்பதனால், எம்பெருமானைக் கிட்டுமளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தெண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகுவதாகவே அங்குப் பொருள்படும். இக்காலத்தில் இந் நிலத்தில் அஸக்ருத் ப்ரணாமகர்த்தாக்கள் செய்வது போன்ற செயல் அங்கு விவக்ஷிதமன்று. தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே போய் வழியைக்கடந்து எம்பெருமானைக் கிட்டினபிறகு அங்கு ஒரே தடவை நமஸ்கரிப்பதென்னுமது அவ்விடத்திலேயே அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "யாஅாநஃ வூணஜ கூதாநஂ ஹஜவதெ நிவெஉயெக" என்று அந்த வாக்யஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனல்லாமல் ஒரிடத்திலேயே நின்றுகொண்டு பலமுறை தொழுவதைத்தான் "உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய" என்கிற வாக்

கியம் சொல்லுகிறதென்று கொண்டாலும் குறையொன்றுமில்லை. “ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” என்கிற ரீதியிலே நூல்வரம்புக்கு அடங்காத அவ்விபூதியிலே நிகழுமது கொண்டு என்ன ஸாதிக்கலாகும்? இந்நிலத்தில் நம்பூருவாசாரியர்களின் அநுஷ்டானம் ஸக்ருத் ப்ரணமமே யென்பதை அந்த எம்பெருமானர் தாமே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளபடி பாரீர். அவ்வாசிரியர் திருவாராதனக்ரம மருளிச் செய்கிற நித்யக்ரந்தத்தில்—“[illegible]” என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ரஸித்தமிறே. இது கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளை நாம் விவரித்தபடியே தெளிய ப்ராப்தம்.

ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் இருபத்தோராம் ச்லோகத்தில் ‘நமோ நம: நமோ நம:’ என்று பலகால் அருளிச் செய்திருப்பதை ஸமந்வயப்படுத்தத் திருவுள்ளம் பற்றிய தேசிகன் அவ்விடத்து (ஸ்தோத்ர) பாஷ்யத்தில், * [illegible] * என்கிற வொரு ச்லோகத்தை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். ஸ்தோத்ரம் செய்தல், ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல், அழுதல் வெருட்டுதல், அச்சந்தோற்றச் சொல்லுதல் முதலிய ஸந்தர்ப்பங்களில் ஒருசொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது ஒருவகையான அலங்காரமாகும் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். உலகத்தில் இதை நாம் நன்ருகக் காண்கிறோம். ‘பாம்பு பாம்பு பாம்பு’ என்று பலமுறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பேயல்லது பலபாம்புகள் வந்துவிடமாட்டா. * பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பலகோடி நூருயிரம் * என்று நூருயிரந்தடவை சொன்னாலும் ‘விஜயீபவ’ என்று ஒருகால் சொல்வதற்கு என்ன அர்த்தமோ அந்த அர்த்தமேயன்றோ தேறுவது. அப்படியே * நமோ நம: * தொழுது தொழுது தொழுது * என்று எத்தனை பரியாயம் சொன்னாலும் அது ஶப்தாலங்காரமத்தனையென்று தேசிகன் நிர்ணயித்தருளினாாயிற்று. [illegible] நம் தேசிகனிடத்தில் இருந்திருக்குமாகில் இங்ஙனே யெழுதியிருப்பரா வென்பதை ப்ராமாணிகர்கள் விமர்சிப்பது. ... ... (15)

16. அத்ருஷ்டார்த்தமென்னும் சரணகதியனுஷ்டானத்தைப்பற்றி.

பரமபுருஷார்த்தமான அரும்பெருப்பேறு பெறுதற்கு உறுப்பாக நாம் ஒரு ஸதாசார்யரை ஆச்ரயிக்கிறோம்; என்றைக்கு ஆச்ரயிக்கிறோமோ அன்றைக்கு நமக்கு ஸமாச்ரயணமானதாகத் தொன்றுதொட்டு வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்துவருகிறது. திருவாழி திருச்சங்குகளினுல் இலச்சினை பெறுகையாகிற சக்கராங்கனத்தையே ஸமாச்ரயணமென்று உலகம் க்ரஹித்திருக்கின்றது. உண்மையில் ஸமாச்ரயணமென்பது அவ்வளவேயன்று. “ஆசார்யனை ஆச்ரயித்து அவன் மூலமாக எம்பெருமானையடிபணிதல்” என்னும் பொருளதான ஸமாச்ரயணமென்கிற சொல்லானது ஆசார்யனுல் பெறுவிக்கப்படுகிற பேறுகளுக்கெல்லாம் ஸூசகமாக நிற்கின்றது. ஆசார்யனுல் க்ருதக்ருத்யனுகச் செய்விக்கப் பெறுகையே ஸமாச்ரயணமெனப்படுகிறது. பகவதாச்ரயணத்தில் பர்யவஸிதமாகிறது. இந்த ஸமாச்ரயணத்

தையே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமென்கிற சொல்லாலும் வழங்கிவருகிறார்கள். "தாப: புண்ட்ரஸ் ததா நாம மந்த்ரோ யாகச்ச பஞ்சம:, அமீ பரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்ய ஹேதவ:" என்று யாவருமறிந்த ச்லோகமானது பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் இன்னின்னவை யென்பதை விவரித்துக் காட்டுகின்றது. தாப: என்பது முதல் ஸம்ஸ்காரம். அதுதான் தப்தசக்ராங்கனமென்பது. திருவிலச்சினை யென்பது ஸம்ப்ரதாயவழக்கு. இரண்டாவதான புண்ட்ரஸம்ஸ்காரமாவது த்வாதசோர்த்வபுண்ட்ரதாரணம் செய்வித்தல். மூன்றாவதான நாமஸம்ஸ்காரமாவது 'இந்த சிஷ்யன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாயினன்' என்பதை விளங்கக் காட்டுகின்ற தாஸ்யநாமகரணம். அவரவர்களின் ஸம்ப்ரதாயப்படி ராமாநுஜதாஸனென்றும் மதுரகவிதாஸனென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸனென்றும் இப்புடைகளிலே வழங்கிவருவன காண்க. இனி நான்காவதான மந்த்ர ஸம்ஸ்காரமாவது—திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தை உபதேசிக்கப் பெறுகை. ஐந்தாவதான யாகமாவது 'யஜ—தேவபூஜாயாம்' என்கிற தாதுவிலிருந்து தேறுகிற யாகசப்தம் திருவாராதனத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே பகவதாராதனத்திற்கு அதிகாரம் பெறுகை. இதற்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர். அது நிற்க.

இவற்றுள் நான்காவதான மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்தில் த்வயமென்கிற மந்த்ரரத்நமே மிகச் சிறந்தது. ஸமாச்ரிதனான சிஷ்யனை அந்த மந்த்ரரத்நமே க்ருதக்ருத்யனாக்குகின்றதாக நம் ஆசார்யர்களனைவருடையவும் ஸமகண்டமான ஸித்தாந்தம். இதனாலேயே ஸமாச்ரயண நிஷ்பத்தி யென்றுணர்க. இதுதன்னை ரஹஸ்ய க்ரந்தத்திலே ஸுவ்யக்தமாக எழுதிவைத்து சிலாலிகிதமாக்கிவைத்தவர் வேதாந்த தேசிகன். எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் க்ருதக்ருத்யாதிகாரத்திலே—

> "அநாதிகாலம் ஆஜ்ஞாதிலங்கனமடியாகவுண்டான பகவந்நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்த நமக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷையான பகவத்க்ருபையடியாகவுண்டான ஸதாசார்ய கடாக்ஷவிஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரணாநூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பிறந்த பின்பு சரண்ய ப்ரஸாதநங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹ ஹேதுக்களை யெல்லாம் க்ஷமித்துத் தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணி கொள்ளவல்ல ஸர்வசேஷியான ச்ரிய:பதி தன்பேறாகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்ப்பரனாயிருகை. இது*மாசுச:*என்கிற சரண்ய வாக்யத்திலும் தீர்ந்தபொருள்."

என்றுள்ள வாக்கியங்கள் நிஸ்ஸந்தேஹவிபர்யயமாக உண்மைப்பொருளை புணர்த்துகின்றன. மேலே உதாஹரித்த வாக்கியராசியில் "த்வயோச்சாரணாநூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பிறந்த பின்பு" என்றும் "சரண்ய ப்ரஸாதநங்களில் இதுக்கு மேல் ஒன்றில்லாமையாலே" என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸாரமானவை. மந்த்ரஸம்ஸ்கார ஸமயத்தில் த்வயமென்னும மந்த்ரத்தை ஆசார்யன் சொல்ல அதை சிஷ்யன் பின்சொல்லுவதுண்டே இதுதான் ப்ரபத்த்யநுஷ்டானமென்று சொன்னதோடு நில்லாமல் இதற்குமேல் வேறொன்று கிடையாதென்றும் ஸுவ்யக்தமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று.

இங்ஙனே தமிழில் அருளிச்செய்ததை பாரமைகாந்த்யஹாஷ்யத்தின் முடிவில் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலுமருளிச்செய்துள்ளனர்; இவை பலகால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டவை.

இப்படியிருக்க, நவீனர்கள் அத்ருஷ்டார்த்தமென்று ஒன்று நடத்திப்போருவதானது சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸதாசார்யாநுஷ்டாந பரம்பரையிலும் எங்கும் அத்ருஷ்டமான அர்த்தமாதலால் அத்ருஷ்டார்த்த மென்று இதற்குப் பெயரிட்டது மிகவும் பொருத்தமானதே. எம்பெருமானாருடைய சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஜனித்தவர்களுக்கு ப்ரபந்நத்வமோ சரணாகதத்வமோ ஜன்மஸித்தமேயாகும். அன்னவர்கள் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் செய்துகொள்வதானது வைஷ்ணவ தீக்ஷார்த்தமாக வத்தனையல்லது மோக்ஷஸாதனமாகவன்று. நம்முடைய குல கூடஸ்தரான எம்பெருமானார்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதனிடமிருந்து விசேஷித்து வரமும் கிடைத்திருக்கிறது. அதையும் தேசிகனே ந்யாஸதிலகத்தில் "ச்ருத்வா வரம் தததநுபந்த மதாவலிப்தே" என்

பதனால் நன்கருளிச் செய்துள்ளார். அந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் * அந்தோநந்தக்ரஹண * என்றும், * உக்த்யா தநஞ்ஜய * என்றுமுள்ள இரண்டு ச்லோகரத்னங்கள் நிதியானவை.

அந்யோநந்யக்ரஹணவசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர் நௌகாகுஹரநிஹிதோ நீயதே நாவிகேந,
புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ் யார்ப்பகாதி:
த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகோ மே தயாலு:"

இந்த ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாநஹீநனை ஒருவன் குருடனுடைய ஸ்தானத்திலும், ஆசாரஹீநனை வொருவன் நொண்டியினுடைய ஸ்தானத்திலும் கொள்ளப்படவேண்டிய தாகத் தேறும். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய னை குருவையடைந்தே புருஷார்த்தஸித்தி பெறவேண்டுமென்றதாயிற்று.

இதற்குமேல் மூன்றாவதானவொருத்ருஷ்டாந்தம் (மூன்றாவது பாதத்தில்) வெகு அற்புதமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. *புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:* என்கிற த்ருஷ்டாந்தம் மிக அற்புதமானது. ராஜஸேவை பண்ணின அமாத்யனுடைய ஸந்ததியார்கள் பலனையநுபவிக்கும்போது அந்த ராஜாவின் முகத்தைப்பார்த்திருக்கவேண்டியதில்லையன்றோ; அந்த ராஜாவைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டியதில்லையே. 'தாம் அமாத்யனுடைய ஸந்ததியே' என்னுமிடத்தை மூதலிக்கவேண்டியதொன்று தவிர வேறொரு க்ருத்யமும் இல்லையன்றோ ஸந்ததியார்க்கு; இதுதான் 'அவிதிதந்ருப:' என்கிற விசேஷணத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இதுபோலவே, அமாத்ய ஸ்தாநீயரான எம்பெருமானாருடைய ஸந்ததியான நாமும். 'நாம் எம்பெருமானாரைச் சேர்ந்தவர்கள்' என்பதை மூதலிப்பது தவிர பேற்றின்ஸித்திக்காகப் பெருமாளுடைய திருமுகத்தையும் காணவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவித்ததாகிறது.

நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களின் சரிதைகளில் திருவிலச்சினைக்கு மேற்பட்ட வொரு அத்ருஷ்டார்த்தானுஷ்டானமென்பது எங்குங்காணக்கிடைக்காதது. இவர்கள் புதிதாகக் கொண்டாடத் தொடங்கிய இந்த நடத்தையொன்றே இவர்களின் நவீநத்வத்தை நன்கு நிலைநாட்டித் தருமென்று கொள்ளக் குறையில்லை. ... . (.... 16)

— உபஸம்ஹாரம் —

நிகழும் சார்வரி வருடத்துப் புரட்டாசி மஹோத்ஸவத்தின் நீடூழி ஞாபக சின்னமாக தேசிகஹ்ருதய மென்னுமிந்நூல் உண்மையான தேசிக பக்தர்களுக்கு * ஓவாதவூணாக உண்ணக் கொடுக்கப்பட்டது. ஸ்வாமி யதிராஜ ஸப்ததியில் * அநவாயவிஷ்ணுபத ஸம்ஸ்ரயம் ... * என்கிற சுலோகத்தில் யதிராஜனை விலக்ஷண சந்திரனாகப் பேசுமடைவிலே * கலயா கயாபி கலயாவஹீநம் * என்று ஒரு கலையும் குறையாத சந்திரனென்றார். அந்த யதிராஜ சந்திரனைப்போலவே நம் நிகமாந்த ஸூரி நிசாகரனும் நித்யம் ஷோடசகலா பரிபூர்த்தி குன்றப் பெருமைபற்றிப் பதினாறு கலைகளின் ஸ்தானத்திலே பதினாறு சிறந்த விஷயங்கள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டு அவற்றில் அம்மஹாசார்யனுடைய யதாவஸ்திதமான திருவுள்ளம் ஸப்ரமாணமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆக்ரஹாதிகளாலே ஆரோபித்துச் சொல்லுகை யென்பது அணுவளவுமின்றிக்கே உள்ளது உள்ளபடியே உரைக்கப் பட்டுளதென்பதை உணர்விலுயர்ந்தோர் எளிதினுணர்வர். ... . *

ஶ்லோ ॥ கவிதார்கிகஸிம்ஹவிகீர்த்தித: [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

தேசிகஹ்ருதயம் முற்றிற்று.